

התקשרות

1607

מצורף גם
לשבועון
כפר חב"ד

169003 / freidin levi

חלוקת דולרים לצדקה, ד' תשרי תשמ"א

הלקח הכפול ממלחמת עמלק: מסירות נפש היא 'נשק שובר שוויון'

שיעור בלקוטי שיחות

חושש שמא לא תצליח? תנצור זאת עמוק בתוך הלב

התוועדות עם הרבי

"החירות לעשות איש כל הישר בעיניו - ניסיון קשה הוא"

מכתב מבואר

03

בשבוע הקרוב יחול חג הגאולה י"ב-י"ג תמוז, ימים בהם התרחש הנס המופלא בצאתו של הרבי הרי"צ ממאסרו ברוסיה הסובייטית, בגין 'עוון' הפצת היהדות.

בתורתו של הרבי תופס יום זה מקום של כבוד, במאמרים, שיחות קודש והתוועדויות עשירות בקשר ליום הגדול. בהתאם לכך, גם חלק ניכר מן הגיליון שלפנינו עוסק בענייני היום, בשילוב תכנים מיוחדים העולים מענייני פרשת השבוע.

ה'התוועדות עם הרבי' עוסקת במסר נחוץ: כל אדם הוא 'נשיא' ובעל אחריות על סביבתו ועל עצמו כמובן. מתוקף תפקיד זה, גם אם בליבנו קיים חשש מאי-הצלחה, אסור שהדבר יתבטא בדיבורים ומעשים ואפילו לא בהבעת הפנים.

המדור 'מכתב מבואר' ו'שולחן שבת חסידי' עוסקים בחלק האקטואלי של ימי הגאולה - כיצד אנו, שחיים בארצות הרווחה ולא נדרשים לעבודה של מסירות נפש, לוקחים מכך מסר אקטואלי לחיים. מסתבר שגם לנו לא חסרים ניסיונות, ואף מורכבים יותר.

המאמר במדור 'אור וחיות' עוסק בנושא ממאמרי הגאולה אודות ברכת "הגומל", ובו נלמד כיצד ניתן להודות גם על הזמן הבעייתי שקדם לישועה.

בתפילה כי את חג גאולה זה נזכה לחוגג מתוך גאולה שלמה, יחד עם בעל השמחה והגאולה והרבי בראשנו.

הלימוד מהנהגת משה רבינו שנצר את היראה מעוג בליבו, והנהגת הרבי הרי"צ באותו האופן בעת מאסרו: צריך לגשת ל'מלחמה' מתוך 'מאוש' וביטחון מלא בניצחון, כך גם היראה שבלב תתבטל והניצחון בוא יבוא.

התוועדות עם הרבי

04

מהי ידיעת הזהב שהונחה על שולחנו של מלך עמלק, שבעקבותיה יצא שוב למלחמה עם ישראל? אם נעמיק בנושא דרך עיון בפירושו של רש"י לפסוקים, נוכל למצוא את המשמעות של מלחמת עמלק לחיים הרוחניים שלנו.

שיעור בלקוטי שיחות

12

השאלה שגרמה לרב ברוסיה להתמוגג בדמעות: 'הניסיון בהעדר הרדיפות, והחירות לעשות איש כל הישר בעיניו, גם זה ניסיון קשה הוא'; הקריאה להפעיל את 'חושי' המסירת-נפש גם כאשר נמצאים בארצות בהם שורר חופש דת.

מכתב מבואר

16

איך אפשר לתאר כ"חסד" גם תקופה בה המצב בעייתי? על מה אנו מודים ב"הגומל" לחייבים טובות? ומהם ה'חולי', ה'מאסר', ה'ים' וה'מדבר' בעבודה הרוחנית? - "הודו לה" על ה'עלייה', אך גם על ה'ירידה' שהביאה אותה.

אור וחיות

18

מה הייתה סיבת צערו של הרבי הרי"צ בכך שיצא מרוסיה? לשמע איזה סיפור זלגו עיניו הקדושות של הרבי דמעות? ועל מה התבטא הרבי שהוא "האמין בכוח החסידים"? - גישת 'החיים הקלים' שמביאה צער, והטוב והנועם שבאים דווקא מן הדוחק והלחץ.

שולחן

שבת חסידי

תמונה מספרת - 11 • פרקי אבות - 15 •

עת לדעת - 20 • לוח חב"ד - 21 •

שניים מקרא - 22 • זמנים ושיעורי השבוע - 31

למנוי דיגיטלי ל'התקשרות':
chabadisrael.co.il/alonichabad

צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו
י"ר: הרב יוסף יצחק הכהן אהרונב
עורך ראשי: שלום בלוי עריכה: הרב יוסף יצחק מרגליות
מו"ל: המרכז לעזרי שלוחות, ת"ד 1122 כפר חב"ד
6084000 • 7474-0793 • ISSN 1607
לתגובות, הערות וחומרים לפרסום: HitkashrutEdit@gmail.com
התמונות מפורסמות באדיבות חברת JEM ותודתנו נתונה להם

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד
לחיזוק ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר רבי
מנחם מענדל בהרה"ק רלו"י מליובאוויטש
זצוקלה"ה נב"מ ז"ע

שיחת י"ב תמוז תשכ"ה
(תורת מנחם כרך מד, עמוד 80)

התוועדות עם הרבי

אם בהבעת פניו ניכר שרועד וחושש אם יצליח או לא, הרי זה גופא מִקַּל את הניצחון של הצד שכנגד

ולחזור למקומו במצב של חירות.

ועניין זה מהווה הוראה לכל אחד מישראל:

כל אחד מישראל הוא "נשיא" בעניינו: בביתו - ביחס לילדיו, או בעסקיו; ולכל לראש הרי הוא נשיא על רמ"ח איבריו ושס"ה גידיו, כולל גם על חלל השמאלי שבלב שבו הוא משכן היצר הרע.

וכאשר מתחיל להתבונן במעמדו ומצבו, אשר מיום אתמול לא קיבץ מאומה, לא זכויות, לא תורה ולא מצוות, וכל מה שיש לו, אינו בערך למלחמה שצריך לערוך היום כדי לא להיכשל בעניינים שהעולם מושך אותו אליהם, הרי הוא חושש ומתיירא: כיצד יוכל היום לנהל את המלחמה נגד הקשיים שנערמים בדרכו, ולמלא את השליחות של הקב"ה להתנהג כרצון התורה?

ובכן, כל ה'חשבונות' שיש לו - אסור שיתגלו מחוץ לליבו! עליו להתנהג כמו שכל העניינים הם לטובתו, ובאופן כזה צריך לדבר, וגם לחשוב, עד שיהיה ניכר הדבר כשמביטים על פניו! כי, כאשר מביטים על פניו ורואים שרצונו לעשות דבר טוב, אבל הוא רועד וחושש אם יוכל לבצע זאת או לא, הרי זה גופא מִקַּל את הניצחון של צד השמאל, ומקשה על הניצחון של צד הקדושה.

ועוד זאת: הנהגה זו משפיעה גם עליו בעצמו. שגם אם היה ירא בליבו, הנה כיוון שהותיר את היראה בליבו בלבד, ואילו במעשה, בדיבור ובמחשבה ובצורת הפנים היה כמנצח - אזי מבטיח לו הקב"ה "אל תירא אותו!", שתסור היראה גם מליבו.

וכפי הדוגמה הידועה שהביא רבינו נשיאנו לעניין זה, שרואים בהנהגת העולם שכאשר אנשי צבא יוצאים לחזית, הנה כבר בעת הליכתם אל החזית, עוד קודם שהתחילה המלחמה, מנגנים כבר "מַאָרֶשׁ" (שיר לכת) של ניצחון. כי עבור הניצחון במלחמה, יש צורך בהחלטה ומצב רוח של ניצחון ודאי ללא כל ספק, שעל ידי זה נעשה הניצחון במהירות ובקלות יותר.

בנוגע למלחמה מול עוג (בסוף פרשתנו) נאמר: "ויאמר ה' אל משה: אל תירא אותו!". הגמרא אומרת כי ניתן ללמוד מכך "מה היה בליבו" של משה רבינו, שהיה ירא "שמא תעמוד לו [לעוג] זכות של אברהם אבינו", בכך שהציל את לוט בין אחיו.

הגמרא מדייקת ואומרת שהפחד "היה בליבו" של משה. כלומר: אף שמצד הבנתו היה מקום לומר שלעוג יש זכות, שיכולה לעמוד לטובתו בשעת המלחמה, נזהר לנצור זאת בליבו ולא לספר את חששו זה לבני ישראל.

משה רבינו ידע שנשלח להיות נשיא בישראל. וכיוון שכן, אם יהיה ניכר עליו איזה שהוא מורא מן המלחמה, אפילו בהבעת הפנים בלבד, הרי זה עלול להחליש חס ושלום את בני ישראל, ולתת תוקף לצד שכנגד.

וכיוון ש"האדם יראה לעיניים, וה' יראה ללבב", רק הקב"ה ראה "מה היה בליבו" של משה, ולכן אמר "אל תירא אותו".

ויש לומר בדרך אפשר, שעל זה הייתה מיוסדת הנהגת הנשיא, בעל השמחה והגאולה [הרבי הרי"צ], בעת מאסרו:

המאסר היה בלילה שהייתה בו שעת חירות ביותר, בגלל שהרגו אז את השגריר הרוסי בפולין, ולכן החליטו שצריך להרוג כמה וכמה.

ולמרות זאת, בכניסתו למאסר בא לידי החלטה גמורה, שהידיעה אודות גודל הסכנה לא תשפיע מאומה על הנהגתו, וגם בהיותו שם יעמוד בחוזק ובתוקף בהנהגתו ביחס לכולם. לא רק מול הפקידים הזוטרים, אלא גם מול אלו שניהלו את החקירה והדרישה, שעל פי מה שיכתבו, ומצב רוחם בעת הכתיבה, יכול להיות תלוי הפסק דין ותוצאותיו!

ואכן התנהג באופן כזה, ועד שהנהגה זו הצליחה, והביאה לידי כך שגם אלו שאסרו אותו הוצרכו להודות כו', ולשחרר אותו שיוכל לנסוע

דרך האתרים

בפרשת השבוע אנחנו מדלגים בבת אחת על שלושים ושמונה שנות היסטוריה של עם ישראל במדבר, ומתחילים לקרוא על ההכנות לכניסה לארץ.

בפרשות הקודמות קראנו על שתי פרשיות לא קלות שהתרחשו בשנה השנייה לצאת בני ישראל מארץ מצרים: חטא המרגלים, שבעקבותיו נגזרה עליהם הגזרה להאריך את מסע הנדודים במדבר לארבעים שנה, ואחריו מחלוקת קורח נגד משה ואהרן. מנקודה זו ואילך, התורה לא מספרת לנו כמעט כלום על פרק הזמן הארוך כל כך של קרוב לארבעים שנה שבהן בני ישראל המשיכו לנדוד במדבר.

ואז, בפרשת השבוע שלנו, מיד לאחר פרשת פרה אדומה וטהרה מטומאת מת, התורה מתחילה לתאר אירועים שאירעו בשנה האחרונה לשהות של בני ישראל במדבר. לאחר שכל דור יוצאי מצרים מתו, בני ישראל מתחילים סוף כל סוף את המסע הסופי אל ארץ ישראל.

בשלב זה, אנו עדים לחיכוכים מדיניים וביטחוניים שאליהם נקלעו בני ישראל במהלך המסע, מול האומות השוכנות על גבולות ארץ ישראל.

בני ישראל מתכוונים להיכנס לארץ מדרום, ישירות דרך המדבר, ולשם כך הם היו צריכים לעבור דרך ארץ אדום. משה מבקש ממלך אדום רשות לעבור דרך ארצו, אך מלך אדום מסרב ומאיים במלחמה, מה שמכריח את בני ישראל לצאת למעקף מסביב לאדום ולהיכנס לארץ מצד מזרח, דרך הגדה המזרחית של הירדן.

בני ישראל נוסעים לכיוון, אך גם שם הם צריכים לעבור בתוך גבולן של שתי ממלכות חזקות ומאיימות, האמורי והבשן. כאן זה לא מסתיים באיומים למלחמה, אלא במלחמה של ממש, בה עם ישראל נוחל ניצחון מזהיר וניסי, וכובש את שטחי הממלכות שבראשן עמדו המלכים סיחון ועוג. את הניצחון המזהיר והניסי הזה אנחנו מציינים, בשבח והודיה לקדוש ברוך הוא, בתפילות השבתות והחגים.

בפרשת השבוע הבא, פרשת בלק, נקרא על ממלכה נוספת שחוששת מפני בני ישראל, הלא היא מואב. המואבים שכרו את שירותיו של נביא-מכשף בשם בלעם, כדי לעזור להם עם 'הבעיה היהודית' - סיפור שמסתיים בסופו של דבר בברכות נפלאות ומיוחדות לעם ישראל.

בין כל התקריות הללו, קצת אחרי ההיתקלות עם העם האדומי ולפני מלחמת סיחון ועוג, מספרת התורה על מלחמה מסתורית המתרחשת בנגב, עם אומה לא מוכרת¹:

וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי מֶלֶךְ עָרֹד הַנֶּגֶב כִּי בָא יִשְׂרָאֵל דֶּרֶךְ הָאֲתָרִים, וַיִּלָּחֶם בְּיִשְׂרָאֵל, וַיִּשָּׁב מִמֶּנּוּ יָשָׁבִי.

1. במדבר, כא, א.

בלקוטי שיחור

דבר התיירים

מהי ידיעת הזהב שהונחה על שולחנו של מלך עמלק, שבעקבותיה יצא שוב למלחמה עם ישראל?

אם נעמיק בנושא דרך עיון בפירושו של רש"י לפסוקים, נוכל למצוא את המשמעות של מלחמת עמלק לחיים הרוחניים שלנו.

השיחה המלאה – בלקוטי שיחות, חלק לח, שיחה שנייה לפרשת חוקת

לקוטי שיחור

עורכים:
הרב דויד אולידורט
הרב ישראל אריה ליב רבינוביץ

עם ישראל בדרכו עובר באזור "דרך האתרים", וזה יוצר תקרית ביטחונית מול "הכנעני יושב הנגב" שפותח במלחמה. בסופו של דבר, גם במלחמה הזו עם ישראל נוחל ניצחון ויוצא ממנה עם שלל רב.

הסיפור הזה משאיר אותנו עם סימני שאלה על מה שקרה שם: מדוע העובדה שעם ישראל עובר "דרך האתרים" מהווה מטרד בעבור אותו עם כנעני וגורמת לו לצאת למלחמה? באיזו "דרך" מדובר? האם זוהי דרך אסטרטגית, או אולי שטח ריבוני של הכנענים? - התורה לא מגלה לנו כלום בצורה מפורשת.

התשובה נמצאת בדברי רש"י על הפסוק:

דֶּרֶךְ הָאֲתָרִים – דֶּרֶךְ הַנֶּגֶב, שֶׁהָלְכוּ בָּהּ מִרְגְּלִים, שְׁנֵאמַר: "וַיַּעַל כְּנָעַב".

דָּבָר אֲחֵר: דֶּרֶךְ הָאֲתָרִים – דֶּרֶךְ הַתִּיר הַגָּדוֹל הַנוֹסֵעַ לַפְּנִימָה, שְׁנֵאמַר: "דֶּרֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים לְתוֹר לָהֶם מִנוּחָה".

מקריאה שטחית של דברי רש"י, נראה שהוא מפרש - בשתי דרכים שונות - איפה ממוקמת "דרך האתרים", ומדוע היא קרויה כך.

הפירוש הראשון הוא שמדובר על אזור הנגב, וזוהי דרך שעוברת בשטחה של ממלכת הכנענים יושבי הנגב. לפי הפירוש הזה, דרך האתרים נקראה כך על שמם של המרגלים שמשה רבינו שלח "לתור את הארץ" כארבעים שנה לפני כן, וזה היה הנתבי שדרכו הם נכנסו לארץ.

הפירוש השני ממקם את דרך האתרים במקום אחר לגמרי. למעשה, לפי הפירוש הזה התורה לא מצביעה כאן בכלל על נקודת ציון ספציפית, אלא על מסקנה של העמלקים שהבינו דבר מתוך דבר. העמלקים זיהו איפה בני ישראל נמצאים ויצאו למלחמה איתם, לפי "דרך האתרים" - לפי המסלול שעשה "התייר הגדול", כשהכוונה היא לארון הברית שליווה את בני ישראל לאורך המסע כשהוא מקדים אותם ותר אחר נקודת החניה הבאה במסע.

הפירוש השני דורש קצת יותר הרחבה, ונעשה זאת כעת:

לעם² ישראל היו שני "ארונות ברית". ארון אחד בו היו מונחים לוחות הברית השניים, והוא היה

מוצב במשכן. הארון השני היה העתק מושלם של ארון הקודש, שבו היו מונחים שברי הלוחות הראשונים. הארון הזה היה מיועד לעת מלחמה, אז הלוחמים היו לוקחים אותו איתם למלחמה ונוחלים בזכותו ניצחונות ניסיים.

לארון המלחמות היה תפקיד נוסף בעת המסעות במדבר. בכל פעם שבני ישראל היו מתחילים במסע ממקום חניה אחד לנקודה הבאה, היו שולחים לפניהם את הארון הזה. הוא היה נוסע לפניהם ומאתר את נקודת החניה הבאה במסע, וגם מסמן ומכשיר את האתר לחניית בני ישראל, "הורג נחשים ועקרבים ושורף את הקוצים והורג שונאיהן של ישראל"³ - שלושה ימים לפני שבני ישראל הגיעו אחריו למקום.

כאשר העמלקים ראו את ארון הברית, הם הבינו שבני ישראל נמצאים באזור, במרחק של מקסימום שלושה ימי מסע מארצם - ויצאו למלחמה.

על פניו, פירוש רש"י מסביר לנו את פשט הפסוקים, ומראה לנו איפה התרחשה המלחמה. אך הרבי מלמד אותנו לקרוא את דברי רש"י באור אחר לגמרי⁴. כפי שנראה, בשני הפירושים האלה רש"י בא לשפוך אור חדש על הסיפור כולו, ובעצם להסביר את פשר המלחמה המסתורית עליה מספרת התורה.

מלחמת עמלק השנייה

כדי להבין את הסיפור, אנחנו צריכים קודם כל לפענח מי הוא בכלל אותו עם "כנעני יושב הנגב". הלא כולנו יודעים שהעם הכנעני ישב בתוך הארץ, שנקראה אפילו על שמו, "ארץ כנען". אז מה פתאום הכנעני מופיע דרומה משם מחוץ לגבולות הארץ, באזור הנגב המדברי?

גם כאן נפנה לרש"י, ונגלה תגלית מרתקת:

יֹשֵׁב הַנֶּגֶב – זֶה עַמְלָק, שְׁנֵאמַר: "עַמְלָק יֹשֵׁב בְּאֶרֶץ הַנֶּגֶב", וְשָׁנָה אֶת לְשׁוֹנוֹ לְדָבָר בְּלִשׁוֹן כְּנַעֲנִי.

זו הייתה פשוט תרמית. אותו עם שהתיישב בנגב והפריע לבני ישראל לעבור, לא היה כנעני מקומי. מדובר בעמלקים, שפשוט 'התחפשו'

3. מדרש תנחומא, ויקהל, ז.

4. שכן רש"י אינו רגיל לגלות לנו את פשר השמות של מקומות ואתרים המוזכרים בתנ"ך. העובדה שהוא בוחר לעשות זאת במקרה שלנו, מלמדת שבכך הוא 'מאיר' את הסיפור כולו ומעניק לו הבנה חדשה.

2. לפי פירוש רש"י, במדבר, י, לג, ומפרשי רש"י שם.

הדברים? - מסביר הרבי:

לפירוש הראשון - כוונת הכתוב היא להדגיש, שאף על פי ש"עמלק מעולם רצועה [מרדות לישראל, מזומן בכל עת לפורענות]", מכל מקום, בפעם הזאת היו נזהרים מלפגוע את ישראל. שעמלק היה ירא מתפילת ישראל, וחיפש תחבולות כו'.

ובהמשך לזה אומר הכתוב ששמעו "כי בא ישראל דרך האתרים", שהטעם שבאו עתה להילחם הוא להיותו מקום פורענות.

אנחנו נכנסים קצת לניתוח פסיכולוגי של עמלק. מצד אחד, עמלק הוא עם של שנה אובססיבית וחולנית לעם ישראל, ורק מחכה להזדמנות לפגוע. מצד שני, העמלקים חלשים ופחדנים, נזהרים לא להתחיל עם בני ישראל בלי לתפוס אותם בנקודת חולשה עמוקה.

ודווקא כאן, ברגע שבו בני ישראל הולכים "דרך האתרים" - הם מזהים את ההזדמנות:

עד אז הייתה הליכת בני ישראל במדבר על פי העננים שהלכו לפניהם "לנחותם הדרך". ועתה שנסתלקו העננים, איך ידעו ישראל היכן ללכת? - ועל זה אומר הכתוב שהלכו "דרך האתרים". שהלכו בדרך סלולה, שסללו המרגלים.

וזהו ששמע הכנעני, שבני ישראל אין להם ענני הכבוד לנחותם הדרך, שלכן הולכים בדרכם של המרגלים. וכיוון שנסתלקו ענני הכבוד שהיו מגנים על ישראל - "וילחם בישראל".

ועוד יש לומר, על פי דברי התרגום יהונתן בן עוזיאל כאן בפירוש "דרך האתרים": "אֲרַח אֶלְלִיָּא, אֲתֵר דְּמַרְדּוּ בְּמַאֲרֵי עֲלָמָא" [דרך המרגלים, מקום שבו מרדו בריבון העולם] - דכיוון ששמע העמלקי

ואימצו לעצמם זהות חדשה ואפילו סיגלו את השפה הכנענית.

רש"י לא מסתפק בקריעת מסכת ההתחזות מעל פניו של העם העמלקי, הוא גם מוסיף לנו תזכורת חשובה:

וְעַמְלֶק מְעוֹלָם רְצוּעָה מְרֻדִית לְיִשְׂרָאֵל, מִזְמָן בְּכָל עֵת לְפָרְעוֹת.

לאמור: העמלקים הם אנטישמים ספוגי שנהא, שמחפשים איך להזיק ולהכאיב לעם ישראל בכל הזדמנות.

מדובר בסכסוך שהתחיל הרבה לפני כן. כזכור, מיד אחרי שבני ישראל יוצאים ממצרים וחוצים את ים סוף, כאשר העולם כולו משתאה ונדהם מול ההתרחשויות הבלתי נתפסות, יש אומה אחת שיוצאת למלחמה בישראל: עמלק. למרות הניסים הגלויים והאדירים שמלווים את עם ישראל, העמלקים מעזים, בשנאתם האובססיבית, לצאת למלחמה עם בני ישראל.

המלחמה הזו משאירה את העמלקים חבולים, פצועים ומורתעים. במשך קרוב לארבעה עשורים הם לא מעזים לפעול שוב נגד עם ישראל. אך כעת, כאשר "בא ישראל דרך האתרים", העמלקים מזהים הזדמנות.

זהו קצה החוט שמלמד אותנו איך נכון לקרוא את סיפור המעבר של בני ישראל "דרך האתרים". זהו לא רק ציון מסלול גיאוגרפי. זה למעשה מידע מודיעיני חשוב שמונח על שולחן הקבינט הביטחוני של העם העמלקי, והמידע הזה הוא שמפיל אצלם את ההחלטה לצאת ולפגוע. אפשר לראות את זה כמעט במפורש במילים של הפסוק: "וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי מֶלֶךְ עֶרְדַּי יֵשֶׁב הַנֶּגֶב כִּי בָא יִשְׂרָאֵל דֶּרֶךְ הָאֲתָרִים - וַיִּלָּחֶם בְּיִשְׂרָאֵל".

מה יש בפיסת המידע הזה שהביא את העמלקים להחלטה שזוהי הזדמנות לתקוף? - לכך מציע רש"י שני פירושים, כפי שראינו: אחד - זו הדרך אותה עשו המרגלים; שניים - עם ישראל הולך כשבראשו ארון הקודש. וכפי שנגלה, כל אחד משני הפירושים מאיר את הסיפור בצורה אחרת לגמרי.

דרך המרגלים

הפירוש הראשון הוא, שעם ישראל מגיע "דֶּרֶךְ הַנֶּגֶב, שֶׁהָלְכוּ בָּהּ מִרְגְּלִים". מה משמעות

א. וי"ל בפשטות שזהו מפני שנוצחו בפעם הא' ע"י תפלת משה (בשלח יז, יא-יב ובפרש"י שם. ולהעיר מרש"י שם, ט ש"בני עמלק מכשפן היו").

ב. בשלח יג, כא.

ג. אבל ראה לקו"ש ח"ח שבהערה 28.

ד. ראה שם.

ה. וכן פי' בשירי קרבן לירושלמי יומא שבהערה 5.

שזהו המקום שבו מרדו בהשם, לכן יצא ללחום עם ישראל, בחשבו שהוא "מקום מוכן לפורענות".

המידע המודיעיני שמגיע לקבינט העמלקי הוא שעם ישראל מתקדם לכיוון ארץ ישראל לפי מפות ששורטטו על ידי המרגלים. והעמלקים מבינים מיד מדוע.

עד אז, עם ישראל השתמש במכשיר ניווט רוחני משוכלל - ענני הכבוד הם שהלכו לפני העם וסללו את דרכם. אבל עם פטירתו של אהרון הכהן, המתוארת בתורה בדיוק לפני סיפור מלחמת עמלק, ענני הכבוד הסתלקו גם הם. עכשיו, כשאין להם את העננים השמימיים שינחו את דרכם, ובהיעדר אמצעים מפותחים להתמצאות גיאוגרפית, הם בוחרים לשחזר את הדרך שכבר מוכרת להם ממקור אחר, אותה הדרך בה הלכו המרגלים לארץ ישראל.

זה בדיוק מה שמעורר בעמלק את המוטיבציה לתקוף. הסתלקות ענני הכבוד היא סימן לחולשה בעם ישראל, שכעת חסרה לו אותה הגנה אלוהית, וזה הזמן לצאת למלחמה.

העובדה שעם ישראל הולך בדרך המרגלים לא מעידה רק על חולשה גשמית, אלא גם על חולשה רוחנית בעבודת השם שלהם.

העמלקים, מלבד היותם שונאי ישראל ומקור האנטישמיות העולמית ההיסטורית, היו כנראה גם בעלי תודעה רוחנית, אומנם שלילית אך מפותחת מאד. בנקודת התורפה הזו של בני ישראל הם מזהים גם פרצה רוחנית. הם חושבים שהצעידה של עם ישראל בעקבותיהם של המרגלים היא טעות בניווט הרוחני. הם לא רק הולכים באותה דרך גיאוגרפית של המרגלים, אלא צועדים בעקבותיהם של המרגלים החוטאים גם במובן הרוחני, נגד רצון השם.

לכן העמלקים מזהים שבני ישראל נמצאים בנקודת חולשה אסטרטגית ועלולים להיות מובסים במלחמה.

בנקודה הזו מתחברים שני המניעים הבסיסיים של עמלק - האובססיה האנטישמית הפתולוגית, יחד עם ההזדמנות האסטרטגית להכות:

ו. ל' רש"י וישב (לו, יד).

ז. ולהעיר מבאר מים חיים כאן, שפ' "לפי שכבר הצליח באותו הדרך להכותו עד החרמה בשעה שבאו המרגלים".

הדגשה זו (שהיא הדרך שהלכו בה המרגלים, מקום מוכן לפורענות) היא בהמשך לפירוש רש"י על "וישמע הכנעני", שכתב "ועמלק מעולם רצועה מרדות לישראל, מזומן בכל עת לפורענות".

שהם שני עניינים: א) "מעולם רצועה מרדות [לישראל]" - היינו סתם שנאה לישראל, שהיא "מעולם". ב) "מזומן בכל עת לפורענות" - היינו שמזומן בכל עת לנצל כל "עת לפורענות" לישראל לפגוע בהם.

וזהו ההמשך בפירוש רש"י, שזה שעמלק בא להילחם עתה בישראל הוא מפני שתי הסיבות: הן שנאתו גורמת לו להילחם בישראל בכל הזדמנות, והן מפני שידע שהוא זמן פורענות וגם מקום פורענות, היות שזוהי "דרך האתרים" שהלכו בה המרגלים.

האסטרטגיה העמלקית מורכבת משני חלקים. כלל ראשון: "עמלק מעולם רצועה מרדות לישראל", כמו שוט הלקאה העומד מוכן להכות את ישראל. האנטישמיות העמלקית מבעבעת כל הזמן ולא הולכת לשום מקום, גם אם לפעמים היא לוחשת בעוצמות משתנות. כלל שני: "מזומן לפורענות". אל תהיה טיפש. כדי שהפגיעה תהיה אפקטיבית, עליך להמתין לתזמון טוב. ומהו תזמון טוב? זיהוי זמן של חולשה רוחנית בעם ישראל, ואז לצאת למתקפה.

כאשר בני ישראל הולכים בדרך שסללו המרגלים - השנאה הישנה מתפרצת במלוא עוצה. ה"רצועה" מוצאת את ה"פורענות" - ומתחילה להכות. בעיני העמלקים, עם ישראל איבד את ההגנה השמימית שסיפקו לו ענני הכבוד, והוא מצוי בנקודת חולשה פיזית ורוחנית, והנה נוצרה ההזדמנות המבצעית להכות, עם כל הלב והשנאה היוקדת.

דרך התייר הגדול

בעוד הפירוש הראשון מציג את עמלק כעם אכול שנאה אנטישמית, אבל חלש ופחדן - הפירוש השני של רש"י, "דַּרְךְ הַתֵּייר הַגָּדוֹל הַנוֹסֵעַ לַפְּנֵיהֶם" - מצייר את עמלק בצורה שונה לחלוטין:

לפירוש השני - הדגשת הכתוב "כי בא

ההיסטורי, ראינו שרש"י מציג בפנינו שתי תשובות שונות מאד לשאלה הזו. אך כאשר נבוא ללמוד מהסיפור מסר לחיים שלנו, נגלה ששני הסיפורים נכונים.

הכסיסים ותחבולות

כתלמידי הרבי, אנו יודעים שכל פסוק בתורה רלבנטי ואקטואלי, והוא נושא משמעות עבור כל יהודי לחיים שלו. אך אם יש סוגיה שבה הדברים ממש נמצאים מול העיניים, זוהי פרשת המלחמה הנצחית של עם ישראל בעמלק.

לפי המבואר בחסידות, עמלק הוא היצר הרע. זו הנפש הבהמית שמלווה אותנו לאורך כל חיינו, והתפקיד המפוקפק שלה הוא להפריע לנו בעבודת השם. למנוע מאיתנו הישגים רוחניים, להילחם בכל מוטיבציה של תורה ומצווה, לזנוב בנו ולקרר אותנו באדישות לכל דבר שבקדושה. עמלק, מוסיפה ומסבירה לנו תורת החסידות - הוא 'קליפה' שלובשת צורה שונה מאד מאדם לאדם, זהו אויב אינדיבידואלי שנראה אחרת אצל כל אחד. כל מי שלמד חסידות יודע שכל אחד צריך להכיר את 'קליפת עמלק' שלו. כל יהודי צריך לדעת מה ואיפה הנקודות שבהן הוא נאלץ להתמודד ובהן עליו לפתח אסטרטגיות לחימה מול היצר הרע.

בהקשר הזה ניקח כשיעור לחיים את פירוש רש"י שלו הקדשנו את השיעור.

אדמו"ר הזקן מגלה לנו שבפירוש רש"י על התורה, לכאורה פירוש שעוסק בעיקר ב"פשוטו של מקרא", מסתתרים רזים וסודות עמוקים ביותר הקשורים לחיי עבודת השם. הרבי הוסיף ולימד אותנו, שכאשר לומדים את רש"י בעומק כמו שצריך, קל יותר למצוא את אותם רמזים וסודות התורה.

ובכן, שני הפירושים ברש"י מייצגים למעשה שני סוגים כלליים של 'קליפת עמלק' התוקף את היהודי בעבודת השם. כפי שראינו, אלה שני 'עמלקים' - האמץ והנועז, מול הפחדן וההססן. וכך גם בהתמודדות עם 'עמלק' הרוחני שבתוכנו, אנחנו נאלצים להילחם בשני סוגים כלליים של הפרעות - יש את היצר הרע הפחדן והחלש, ואת היצר הרע הנועז והחצוף. ולכל אחד נדרשת אסטרטגית התמודדות שונה ומותאמת.

נתחיל מהיצר הרע החלש והמוכר יותר:

ישראל דרך האתרים" היא להפך, להורות על חוצפתו" הגדולה של עמלק.

לפירוש זה, לא הלכו אז בני ישראל דרך הנגב, דרך ארצו של העמלקי. אלא שעל ידי "התייר הגדול הנוסע לפניהם... דרך שלושת ימים", הגיעה השמועה לעמלק שישראל מתקרבים אליו מרחוק, ויצא ללחום עם ישראל.

לפי הפירוש הזה, עמלק מוצג כעם חזק ואמץ שלא נרתע ממלחמה ונלחם עם ישראל בכל הזדמנות.

בשונה ממה שהבנו מהפירוש הראשון, כעת אנו לומדים כי העובדה שהעם העמלקי לא נלחם עם ישראל במשך כמעט ארבעים שנה לא הייתה בגלל חשש שלו מעם ישראל והמתנה לזיהוי נקודת חולשה.

כזכור, לפי הפירוש השני עמלק גילה איפה בני ישראל נמצאים במסעם "דרך האתרים", באמצעות גילוי מיקומו של ארון הברית. כך שהסיבה להתממהות ההתקפה הייתה שונה לגמרי: פשוט, עמלק המתין למצוא את המיקום המדויק שבו נמצאים בני ישראל, על מנת לצאת לשם ולתקוף. ברגע שהוא השיג את המידע הזה - הוא לא היסס, ויצא לפעולה.

זה לא שהעמלקים זיהו הזדמנות אקראית, אלא להפך, הם קיבלו מידע מודיעיני על מיקומם של בני ישראל בנקודה **מרוחקת** מהם, ויצאו להתקפה יזומה.

יותר מזה: הסוכנים העמלקים ראו בתצפיות שלהם את ארון הברית, ובתוכו לוחות הברית שהם מעשה אלוקים, סמל להשראת השכינה וקדושתו של עם ישראל, כשהארון מכון את דרכם ומכשיר עבורם את הקרקע. התצפית הזו הייתה אמורה לעורר בדיוק את ההפך. זה היה אמור לגרום ליראת כבוד מפני עם ישראל, בוודאי בקרב עם שכבר נכווה מקדושתו של עם ישראל ונוצח על ידו במלחמה בעבר. אבל ההפך בדיוק קרה. העמלקים לא היססו לצאת למלחמה, למרות המרחק ולמרות שהם ראו בעיניים שהם בהחלט שומר ומלווה את בני ישראל.

אז מיהו באמת עמלק? האם עם חלש ופחדן, או עם חזק ונועז? - כשמדברים על עמלק

החלש שמחפש נקודות תורפה היא התמודדות 'קונבנציונלית'. יש לנו הרי דרכים סלולות על ידי רבותינו נשיאינו: לימוד חסידות בשפע, תפילה בכוונה, התייעצות עם "עשה לך רב", השתתפות בהתוועדויות חסידיות ועוד. הדרכים ה'רגילות' והפשוטות הללו, הן אלו ש'מצילות' אותנו מעמלק החלש והמורתע. הן נותנות לנו את הכוחות לסתום את הפרצות ואת נקודות החולשה שלנו מול היצר הרע, כך שגם כשהוא יגיע להילחם יהיה בידינו הנשק ונהיה מאומנים היטב לנצח במלחמה מולו.

כאשר יהודי משתתף בהתוועדות בשבת, ומקבל על עצמו לצאת ל'מבצעים' ולזכות יהודים במצוות, או לקבוע חברותא ללימוד חסידות - זו 'עבודת המרגלים' החיובית, הטובה והנורמלית, העוזרת ליהודי לעבוד על נקודות התורפה שלו ולתקן אותן.

שנאת עמלק

החסיד רבי זלמן זצ"ל, מגדולי חסידיו של אדמו"ר הזקן, סיפר פעם שהפך לחסיד בזכותו של... עמלק.

והוא המשיך והסביר:

פעם, בשבת 'זכור', הזדמן לעיירה בה התגורר, החסיד רבי בנימין קלצ'ק, מזקני חסידיו אדמו"ר הזקן.

רבי זלמן עקב אחרי הנהגותיו של רבי בנימין, והבחין כי בעת קריאת פרשת 'זכור' ניכרה על פניו של האורח הבעת שנאה עזה עד מאד.

לאחר קריאת התורה, ניגש רבי זלמן אל רבי בנימין ושאל: "מה עשה לך עמלק שאתה שונא אותו כל כך בכל ליבך? הלא מעשה עמלק אירע לפני שנים רבות כל כך!".

"אם ברצונך לדעת מאיפה השנאה", השיב החסיד, "בוא איתי לרבי שלי".

"וכך" - סיים רבי זלמן את סיפורו - "הודות לעמלק נהייתי לחסיד..."

הוצפה גלויה

אבל חוץ מעמלק התחבולן, אנחנו מוכרחים להכיר גם את עמלק המעז והאגרסיבי:

אבל כאשר עמלק הוא במצב של חוצפה

פחד מפני בני ישראל, ולכן בא בטכסיסים ותחבולות.

וכדי לנצח מלחמה זו, מספיק זה שבני ישראל ילכו "דרך האתרים" - דרך... שהלכו בה המרגלים."

"דרך... שהלכו בה המרגלים" היא העבודה שעל פי טעם ודעת. כמו עניין המרגלים כפשוטו, שהלכו למצוא את הדרך הקלה יותר על פי טבע לכבוש את הארץ.

וכן הוא ברוחניות, דכאשר היצר הרע מסית את האדם נגד דרך התורה והמצוות, לוחם האדם נגדו על ידי התבוננות בפחיתות הרע וגודל מעלת טוב וקדושה. וכן מנהל מלחמתו עם היצר על פי שכל, כמו טכסיסי מלחמה כפשוטם.

היצר הרע הרגיל של חסיד הוא יצר הרע מוחלש ומורתע. הוא לא אומר לנו לחלל שבת או לאכול טריפות, חלילה, וגם לא אומר לנו לא להתפלל או לסגור את הספר ולא ללמוד. הוא יודע שמדובר בעובדי השם, שאם הוא רק ישמיע להם קולות כאלו הם ידחו אותו בשתי ידיים ויבעטו בו מיד.

אז מה הוא עושה? - משתמש בטקטיקות של "תכסיסים ותחבולות". הוא מקים מארבים, מחכה להזדמנויות ומנצל נקודות תורפה. הוא מחפש את "דרך האתרים", שהיא "דרך המרגלים". הוא מנסה לאתר פרצות, נקודות בהן עבודת השם איננה נהירה וברורה לנו כמו לשמור שבת או לאכול כשר.

למשל, כאשר יש שיעור תורה בסוף יום ואנחנו כבר עייפים; או כאשר מבקשים מאיתנו לבלום את הפה מלדבר לשון הרע שעומד לנו על הלשון, כשיש לנו את כל התירוצים למה כן לומר אותו. המקומות הללו בהם אנו מלכתחילה חלשים יותר, שם עמלק 'מוצא' אותנו ומנסה לתקוף.

והדרך להתמודד עם סוג כזה של עמלק, גם היא רמוזה באותן מילים עצמן - "דרך האתרים" - דרך המרגלים:

המשימה של המרגלים הייתה למצוא דרך קונבנציונלית להיכנס לארץ הקודש. הם חיפשו דרך ישירה וסלולה, שלא מצריכה ניסים ולא כרוכה בקשיים מיוחדים.

כך גם בעבודת השם. ההתמודדות עם העמלק

משמש כנשק אלוקי פלאי ומבטיח את ניצחונם בכל מצב שלא יהיה וכנגד כל אויב שלא יבוא, מסמל את הנקודה הפנימית ביותר בנשמתו של יהודי, שממנה באה אסטרטגיה אחרת לגמרי - מסירות נפש. הנכונות של יהודי לוותר על כל אשר לו ועל עצמו, רק כדי לא להיפרד מהשם.

"מסירות נפש" זה לא רק לקפוץ על רימון או להיכנס על נמר לתוך סג'עיה. מסירות נפש רוחנית זה להתנער באותה נקודת משבר בלי לחשוב יותר מדי, ולהסתער. לקבל החלטה אמיצה ולומר לעצמי: "אני יהודי, אני עובד השם. אני בתפקיד כעת ועלי לציית לקדוש ברוך הוא, מבלי להתחשב בתחושות שלי או במה יעשה לי טוב".

מסירות נפש פירושה להתעלם מכל רעשי הרקע, הפחדים ופיק הברכיים, וגם מהקולות העמלקיים שמגיעים מבפנים, שבאופן שלא תמיד אנחנו יודעים להסביר לעצמנו הם מפילים אותנו.

וכך, בעזרת "התייר הגדול" - הנשמה האלוקית שבקרבו - יהודי מסוגל לנצח גם את עמלק החצוף והנועז. כי כאשר הוא עובד את השם במסירות נפש, אין אויב שהוא לא יכול להכריע ולנצח.

עמלק משלך

ב'שבת זכור' אחת, אמר הרבי הרי"צ מאמר חסידות ארוך, ובו ביאר דרגות שונות ב'עמלק' הרוחני. הרבי הסביר כי ישנו 'עמלק' שפועל אצל יהודים פשוטים, ישנו 'עמלק' שונה שמשפיע בעלי עסקים, ו'עמלק' אחר ייעודי ללומדי תורה. ישנו 'עמלק' המגיע בעת שמחה והתרוממות, ו'עמלק' המגיע כאשר יהודי שבור ומדוכא.

במהלך השבוע שלאחר מכן, הגיעו אורחים רבים אל הרבי לשהות במחיצתו בחג הפורים. ביניהם היה החסיד רבי סעדיה ליברוב, שהיה עובד השם מיוחד במינו.

כשנכנס ר' סעדיה אל הרבי ליחידות, אמר לו הרבי: "אם היית מגיע הנה לפני שבת, הייתי מוסיף ומבאר בעבורך דרגה נוספת, עמוקה ודקה יותר, של 'עמלק'..."

גלויה, שאינו מתפעל משום דבר ונלחם עם ישראל גם כשהוא נגד השכל - אזי הדרך לבטלו היא רק על ידי עבודה של מסירת נפש, וביטול שלמעלה מטעם ודעת" - "דרך האתרים, דרך התייר הגדול".

"דרך התייר הגדול" היא עבודת המסירת נפש, למעלה מטעם ודעת. כי הוא בטל אל הקדוש ברוך הוא, ובמילא סומך על "התייר הגדול", ארון ברית השם, שלפניו מתבטלים מאליו וממילא כל המנגדים. כמו שכתוב: "ויהי בנסוע הארון [ויאמר משה:] קומה השם ויפוצו אויבך וינוסו משנאיך מפניך".

עלינו להכיר טוב-טוב את העמלק שבתוכנו, ולדעת שלא תמיד הוא כזה חלש ופחדן. כפי שלימד אותנו רש"י בפירוש השני, עמלק יכול להיות חתיכת חוצפן.

איך זה מתבטא בעבודת השם?

ייתכן מצב בו אנו מנהלים חיים יהודיים מלאים ועשירים, שולטים במצב, יש לנו רב או משפיע להתייעץ עימו, אנחנו מתקדמים בלימוד מסכת שיטתי ויש לנו סדר קבוע בלימוד מאמרי החסידות, ואנו אף מתמלאים בחיות חסידית שאמורה לאפשר לנו להילחם ביצר הרע - ולמרות זאת, היצר הרע יכול לתקוף אותנו.

אנו יכולים להרגיש פתאום חולשה כללית, לגלות פתאום קרירות ואדישות נוראה לדברים בסיסיים מאד בעבודת השם, כשאנחנו לא יודעים מהיכן זה תוקף אותנו. כאילו פתאום שכחנו את כל מה שלמדנו והתוועדנו, ושום דבר כבר לא מרגש אותנו...

זה עמלק השני, עמלק הנועז והחוצפן, שהולך על כל הקופה וחותר להתנגשות חזיתית.

ובכן, אסור שהתופעה העמלקית הזו תפתיע אותנו. עלינו להיות ערוכים אליה. וגם כאן, הדרך להתמודד גם היא רמוזה באותן מילים עצמן - "דרך האתרים, דרך ארון הברית":

"ארון הברית" היוצא למלחמה עם בני ישראל,

ט. ראה סה"מ פר"ת ע' רצד. ועוד.
י. בהעלותך י', לה.

תניא בהדפסת הקומוניסטים

jem 20707 / Freidin Levi

ראם - כך הם הבטיחו לנו".
אלא שבעוד פרופ' ברנובר ראה
את עיקר הבשורה בערך ההיסטורי
של ההדפסה בדפוס ראם דווקא,
הרבי הצביע על נקודה אחרת -
מהותית הרבה יותר:

"אינני יודע אם צריך לריב איתם על כך. מה
אכפת לכם שהקומוניסטים הם שמדפיסים זאת?
זה אפילו עדיף!".

דווקא מפני שבית הדפוס הוא בבעלות הממשל
הקומוניסטי, יש כאן משמעות היסטורית כבירה.
אותם קומוניסטים, שרדפו את הדת בכלל, ואת
חסידי חב"ד בפרט, הם עצמם מדפיסים עתה את
ספר התניא!

פרופ' ברנובר זכה להיות בין אלו ששמעו
מפורשות מהרבי על סופה הקרוב של ברית
המועצות. כבר בשנת תשמ"ה, זמן קצר לאחר
עלייתו של גורבצ'וב לשלטון, אמר לו הרבי
שהסוף של המשטר הקומוניסטי קרוב, וכל יהודי
שירצה לעזוב, יוכל לצאת ולעלות לארץ הקודש,
ומי שיבחר להישאר - יוכל לחיות בגלוי כיהודי
שומר תורה ומצוות.

דברים אלו, באותה עת, נשמעו כחלום מנותק מן
המציאות. אך הרבי ביקש מפרופ' ברנובר להעביר
את המסר ליהודי ברית המועצות, ואף עודד את
הקמתו של שיכון קליטה ייעודי בירושלים לקראת
העלייה הגדולה.

ספר התניא שהודפס "על ידי הקומוניסטים"
הינו ללא ספק אבן דרך בתהליך השינוי העצום,
ששיאו התרחש ממש בשנה שלאחר מכן בפירוק
הסופי של השלטון הסובייטי.

התמונה שלפנינו מתעדת רגע אחד, אך נושאת
בתוכה סיפור של תקופה שלמה.

בתמונה נראה פרופ' ירמיהו ברנובר, יו"ר אגודת
"שמיר" (שומרי מצוות יוצאי רוסיה), מגיש לרבי
את ספר ה'תניא' בתרגום לרוסית, שזה עתה
הודפס בעיר וילנא.

עצם ההדפסת ספר תניא בוילנא, ליטא -
מדינה שהייתה בתקופה זו עדיין תחת השלטון
הקומוניסטי של ברית המועצות - בישרה על
המהפך הגדול שמתחולל במדינות אלו, ובעיקר
על פריצת הדרך בתחום חופש הדת.

פרופ' ברנובר, בעת שהגיש את הספר לרבי, ציין
עובדה מרגשת: ההדפסה בוצעה בדפוס 'האלמנה
והאחים ראם', הדפוס ההיסטורי שבו נדפס 'ש"ס
וילנא' המפורסם. ובפרט - אותו הדפוס שבו
נדפסה בשנת תר"ס המהדורה המפורסמת של
ספר התניא, שכל המהדורות מאז ועד היום הינם
תדפיס ממנה.

הרבי התעניין: "ראם? גם עכשיו יש שם בית
דפוס? באותו הבניין?". פרופ' ברנובר השיב כי כן
- זהו אותו מבנה ממש, ואף חלק ממכונות הדפוס
המקורי עדיין פועלות שם.

הבעלות על הדפוס, כמו על כל העסקים תחת
השלטון הקומוניסטי, הייתה שייכת לממשלה. אך
פרופ' ברנובר הוסיף וציין, כי "לגבי העתיד, הם
הבטיחו להכיר בכך שזהו הדפוס הישן של האחים

השאלה שגרמה לרב לבכות

הרבי משתף בסיפור ששמע מאחד מרבני רוסיה - על שאלה שגרמה לו להתמוגג בדמעות, ולומד מכך עידוד לעבודת הפצת היהדות

כדי שלא יפטר, לא עשה שום מעשה שיש בו משום חילול שבת, אבל בכל זאת, מה שהיה נראה כלפי חוץ, בפני הרבים, היה זה 'חילול שבת בפרהסיא' [בפני רבים], וכיוון שכן שאל הוא על עצמו מה דינו - האם מותר לו לקדש על היין שנוגע בו, כיוון שזהו חשש יין שנגע בו מחלל שבת בפרהסיא!

ואם תמצא לומר, הרי גם בסיפור זה יש למצוא שייכות להאמור לעיל, שגם אם אפילו לעיני הרואים ריקנות גדולה שוררת בעולם, ...הרי מי הוא זה ואיזה הוא אשר יכול להחליט ולשפוט על פי הנראה לעיניו שהמציאות היא כך, ועד כדי הסקת מסקנא מכך - להיסגר בארבע אמות שלו וכו' ולהימנע מלפעול.

אם הארכת יתר מדי, את כבודו הסליחה, ולא אחדד אשר תקוותי שאולי דווקא על ידי כך, הרי ביחד עם אי שביעות רצונו שמביע במכתבו, יצא מ'מסגרתו' ויתחיל לפעול בכל מקום שידו מגעת, ובאם יהיה צורך - הרי ביד הקב"ה "לשרבב את היד" למאות אמות [כמו בסיפור אודות בת פרעה. כלומר: אם 'מושיטים את היד' - מתחילים ומנסים לפעול, גם כאשר נראה הדבר בלתי אפשרי, הרי הקב"ה מסייע ומביא לידי כך שהדבר יתבצע], ולפעול בכיוון האמור - בקיום המצוות בפועל בחיי היום-יום.

וגם מי שמצבו הרוחני ירוד לכאורה, שאינו מודה בכל העניינים אודותם כותב במכתבו בכאב לב, הנה על כל פנים [לפחות] יתחבר אליו על מנת להעלותו ולקדם אותו מעט - אשר יניח תפלין, יאכל כשר, ישמור השבת וכו'.

(כרך כב, אגרת ח'תמה)

בנוגע למה שכתב במכתבו אל"י, שנמנע מלפעול בהפצת התורה והיהדות עקב האכזבה מאי הצלחת הפעולות בהתאם למצופה:

...הרי סוף סוף, כסגנון חכמינו ז"ל, "אנן פועלי דיממא אנן" [= 'אנו פועלי יום אנו'], וכביאור אדמו"ר הצמח צדק - מאכן ליכטיק [= תפקידנו הוא לפעול שיהיה מואר].

ובוודאי גם הביטוי "פועלי" מדויק הוא. היינו - שאין הכוונה שצריך להאיר במקום המואר בלאו הכי [גם בלי העבודה שלנו], אלא במקום ששורר חושך; ואין הכוונה לעבודה קלה, כי אם 'פעולה' ממש, ששכרה (ואופנה) הוא במידת "ואליו הוא נושא את נפשו" [בלשון זה מתארת התורה את התמסרות ה'פועל' לעבודה, עד שמסכן הוא את נפשו עבורה. והדרישה מאיתנו היא להיות 'פועלים' להביא אור באותה מידה, גם כשהדבר דורש עבודה קשה].

וביחס לטענתו שכפי הנראה 'אין עם מי לעבוד' ולפעול באופן המתאים:

...שמעתי בזה סיפור אופייני מאחד מרבני רוסיה בדורנו זה, שפעם התמוגג בדמעות בעצם יום השבת, וכששאלוהו לסיבת הדבר, מדוע הוא כה בוכה, אמר: שזה עתה באה לפניו שאלה הלכתית, מאחד המדקדק בענייני תורה ומצוות, ועד לדקדוק קל של דברי סופרים - האם מותר לו לקדש על היין?

והסיבה לספק של השואל אם מותר לו לקדש על יין - כיוון שלא עמד בניסיון, ומוכרח היה לצאת למשרתו ביום השבת קודש [חוקי הקומוניזם הכריחו להתייצב בעבודה גם ביום השבת], אף שלא עשה שם שום דבר, כי אם "חזו דאטי" [= 'ראו שבאתי'. הוא התייצב במקום העבודה רק

ניסיון החירות

'הניסיון בהעדר הרדיפות, והחירות לעשות איש כל הישר בעיניו, גם זה ניסיון קשה' הוא' – מכתב לחסיד שיצא מרוסיה הסובייטית, שיחלוק מ'ניסיונו' שם עם יהודי ארצות החופש, אשר עומדים הם ב'ניסיון קשה'

גם זה ניסיון קשה הוא. כי אל מול הרדיפות מתעורר ביהודי חוזק ותוקף פנימי לעמוד כנגדם, אך כאשר יכול הוא לעשות כל הישר בעיניו, קשה לעמוד חזק ולהתגבר על הקשיים העומדים בדרכו בקיום התורה והמצוות.

וכיוון שהוא [נמען המכתב] "הגבר ראה עני" [חוזה בעצמו את המצב ברוסיה הסובייטית] איך שעומדים במסירת נפש על לימוד התורה וקיום המצוות מתוך גזרות איומות - בטח יהיו דבריו נשמעים יותר [יתקבלו יותר אצל השומעים] כשיעורר בסביבתו עתה, על דבר לימוד תורה ביראת שמיים, קיום המצוות מעשיות כפשוטו כדבעי כו', ויחזק את הקהל להתגבר גם הם ולעמוד מול 'ניסיון החירות'.

והרי "כל המקיים" אפילו "נפש אחת מישראל, כאילו קיים עולם מלא".

בברכה לבשורות טובות בכל האמור.

(כרך טו, אגרת השעז)

מאשר הנני קבלת מכתבו אל"י, בו כותב אודות האפשרית [האפשרות] להסתדר מבחינה כלכלית בעבודה בשחיטת עופות, וכנראה כוונתו שזהו [שמקום העבודה הוא] בירושלים עיר הקודש תיבנה ותיכונן וסביבותיה, ובכל אופן במקום שיהיה בחברת אנשים כערכו ולא יהיה בודד - ולכן נראית לי סברת הסתדרות זו,

ויהי רצון שיהיה בהצלחה בגשמיות וברוחניות, וינצל את כישורנותיו להחזקת היהדות והפצתה בסביבתו עתה,

ודלא כמו הטועים לומר, אשר ההתמודדות מול ניסיונות בענייני יהדות הוא רק במדינתנו לפנינו [ברוסיה הסובייטית], ומעבר לגבול המדינה ההיא, במקומות בהם חיים בחופש וברוחה, אין נצרכים להתעוררות ומסירת נפש וכו',

כי בעוונותינו הרבים רואים שאין זה כך. מאחר והמצב בפועל הוא, אשר הניסיון דהעדר הרדיפות, והחירות לעשות איש כל הישר בעיניו,

אויב בלבושי אוהב

הקריאה להפעיל את 'חוש' המסירת-נפש גם כאשר נמצאים בארצות בהם שורר חופש דת, ולהיזהר אפילו מ'סטייה' קלה מן הדרך, אשר עלולה להסתיים ב'ערעור' עבות' ובין חיות טורפות'

דורשים מסירת נפש על כל צעד ושעל כדי לשמור תורה ומצוות, אין נרגש זה בגלוי, אבל גם אז בפנימיות נשאר כוח זה בשלמות. כי כל דבר הנרכש על ידי זעזועים נפשיים ובתנאי חיים קשים, אי אפשר לשרשו ולעוקרו אפילו ברצון [אם רוצים בכך]. ועל אחת כמה וכמה שאי אפשר שיאבד מעצמו.

וככל הדברים האלה הוא בהנוגע אליהן:

האבות שלהן עמדו במשך עשריות בשנים במאבק קשה כדי לשמור תורה ומצוות מול גזרות השלטון הסובייטי, ויצאו בניצחון גמור ממנו.

...בכל אלו הבאים מבית יהודי חסידות, או בכלל מבית יהודים, אשר בזמן הכי קרוב עמדו בתנועה של מסירות נפש עבור שמירת היהדות כמה חודשים, ועל אחת כמה וכמה אם עמדו במסירת נפש זו כמה שנים, אי אפשר שלא ישתרש זה בנפש,

ואי אפשר שלא יעבור זה גם להבנים והבנות, כי הרי תכונות האבות - ובפרט אלו הבאות לידי ביטוי וגילוי בחיים היום יומיים זמן ממושך - נקבעות בנפש הבנים והבנות ונעשו חלק מהם.

ואף שכשעוברים לתנאי חיים אחרים, שאינם

כשמוצאים איש מעיר הבירה תועה ביער עבות, מלא חיות טורפות ושוודי אדם - הנה לא בא למצב זה לפתע פתאום, כי אי אפשר שהנמצא בבירת מלך ימצא עצמו בשעה אחת אחרי זה בתוך יער רחוק.

וה"סדר" הוא - שתחילה יצא מן העיר, ואחר כך נטה מדרך המלך, דרך הכבושה, בנטייה קלה ודקה כשערה, וכיוון שהתחיל בנטייה והלך בכיוון זה, הרי, גם מבלי שירגיש בדבר, מתחיל לנטות יותר ויותר, ולתעות מן הדרך אל השביל, ומן השביל לנתיב, עד שסוף סוף מוצא את עצמו הרחק ממושב ואפילו מהליכות בני אדם, ורואה שמסובב הוא חיות טורפות וצפוי לסכנה על כל צעד ושעל.

והנמשל מובן.

...יהי רצון מהשם יתברך אשר יבינו את עצמן, והכוונה היא לא להלוושים החיצוניים שלהן, אלא, לפנימיות עצמן, ונקודת נפשן, אשר ערה היא לכל הקדוש בישראל, לתורה ולכל מצוותיה והדרכותיה, וימצאו די עוז בנפשן שלא להתבייש מפני המלעיגים, ולהראות בכל אורח חייהן אשר מתגאות הן בזה שנתחנכו בבתי חסידותיים, וגם מתנהגות מתאים לזה בחיים היום יומיים. ואין הדבר תלוי אלא ברצון.

בברכת הצלחה בעבודה זו - בקרוב ובהקדם, שתיבא גם כן הצלחה בכל העניינים שלהן.

(כרך י, אגרת ג'פד)

וחלק גדול מהן - מכן - עצמו [חלק גדול מן הבנות, נמנעות המכתב], לקחו חלק גם כן במאבק זה - שלא להיטמע בהסביבה, אם באופן אקטיבי או על כל פנים [לפחות] באופן פסיבי, הרי אין כל ספק שחרותות תכונות אלו על לוח ליבן ובקרב נפשן פנימה.

אלא שלאחר שעברו לתנאי חיים נוחים יותר, אשר הדמיון מטעה שאין נצרכות להיאבק עתה על קיומן ואמיתיות מציאותן [על מציאות הפנימית והאמיתית - היהדות שלהן], כיוון שאין איש רודף אותן ומכריח אותן באופן גלוי לעבור על דתן חס ושלו, הרי - כטבע בני אדם - נרדמים החושים המזהירים את האדם כשסכנה אורבת לקיומו.

ובמילא - סכנת אויב שמתחפש בלבושי אוהב גדולה הרבה יותר מאויב הבא באופן גלוי. והוא הדין במצבן: אם היו באים אליהן בדברים גלויים להילחם עימן בהנוגע לעיקרי הדת, בוודאי לא היו נכנסות אפילו במשא ומתן וטענות ומענות. והיו עונות 'לא' בפשיטות ובתוקף.

אבל כיוון שמתחילים בעניינים הקלים - בעיניהן - ובנטייה קלה מ'דרך המלך', דרך מלכו של עולם הוא הקב"ה, יש מקום לבני אדם לרמות את עצמם ולומר ש"בשבילי אין כל חשש לנטות הצידה מדרך הכבושה [הסלולה], כי אין זה אלא נטייה קלה; ואפילו בזה - מתי שארצה, אשוב להדרך, דרך אבותינו, היא דרך התורה והמצווה".

וכבר ידוע פתגם כבוד קדושת מורי וחמי אדמו"ר [הרי"צ] זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע, אשר

בה

"יש לעורר... בענין שהוא צו ודרישת השעה. והצעתי ובקשתי: נוסף על שיעורי התורה שיש לכא"א עד עתה ישתדל גם לייסד שיעור בתורה ללמוד לאחרים, ומה טוב ללמוד לעשרה מישראל, ועד ל"תלמידים הרבה".

עם 'אתר מבצע תורה' זה אפשרי!

מערכי שיעור עשירים ומונגשים בכל המקצועות:

תנ"ך, גמרא, הלכה וחסידות

אפשרות חיפוש בין כ-500 נושאים ביהדות ובחיים

לפרטים נוספים ולהצטרפות:

mivtzatorah.org • 052-575-0350 ☎

מבצע תורה

חב"ד צעירי אגודת חב"ד

יהודי הוא עבד ה' בלבד

עֲשֶׂה נְסִים נַעֲשׂוּ לְאַבְוֵתֵינוּ בְּמִצְרַיִם, וְעֲשֶׂה עַל הַיָּם. עֲשֶׂה מִכּוֹת הַיָּם הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַמִּצְוִיִּים בְּמִצְרַיִם, וְעֲשֶׂה עַל הַיָּם. עֲשֶׂה נְסִיּוֹנוֹת נְסוּ אַבְוֵתֵינוּ אֶת הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמִדְבָּר, שְׁנֵאֲמַר: וַיִּנְסוּ אֹתִי זֶה עֲשֶׂה פְעָמִים, וְלֹא שָׁמְעוּ בְּקוֹלִי (משנה ד)

יש במשנה זו הוראה לעבודת ה'.

גם בהיותם בגלות מצרים, נעשו לאבותינו ניסים. משמעות הדברים היא שהם לא היו כפופים לחוקי הטבע, וידעו שהם עבדים לקדוש ברוך הוא בלבד. כך צריכה להיות גם התנהגותו של כל יהודי: הגם שאנו נמצאים בגלות, על כל אחד לדעת שהוא עבדו של הקדוש ברוך הוא בלבד ואינו נכנע וכפוף לדבר אחר מלבדו.

ומה הקשר בין שלושת חלקי המשנה - הניסים שנעשו לאבותינו במצרים, המכות שהביא הקדוש ברוך הוא על מצרים, והניסיונות שניסו אבותינו את הקדוש ברוך הוא?

מוסבר בחסידות, שיציאת מצרים היא לא רק אירוע היסטורי שקרה בעבר, אלא תהליך רוחני שכל יהודי צריך לעבור בעצמו שבו הוא משתחרר מהמגבלות בעבודת ה'. ומוסבר שגם אחרי יציאת מצרים בגשמיית - שבזה נכללים הניסים והמכות - לא הושלמה עדיין היציאה הרוחנית ממצרים, ורק לאחר המסעות במדבר הושלמה ההשתחררות, ובני ישראל היו ראויים להיכנס לארץ ישראל, שהיא "ארץ טובה ורחבה".

זה מסביר את הקשר בין הניסים והמכות שבמצרים ועל הים לבן הניסיונות שניסו אבותינו את הקדוש ברוך הוא במדבר - כי כל אלה יחד מתארים את התהליך המתמשך של יציאת מצרים.

(התוועדות שבת קודש פרשת ראה תשל"ו)

למה כמו נמר?

יְהוּדָה בֶּן תִּימָא אָמַר: הוּי עַז כְּנֶמֶר, וְקָל כְּנֶשֶׁר, רִץ כְּצִי, וְגִבּוֹר כְּאַרִי, לְעֲשׂוֹת רָצוֹן אֶבֶד שְׁבִשְׁמִים. הוּא הָיָה אֹמֵר: עַז פָּנִים לְגִיהֶנֶם, וְכֹרֶשֶׁת פָּנִים לְגַן עֵדֶן. וְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, ה' אֱ-לֹהֵינוּ וְאֱ-לֹהֵי אַבְוֵתֵינוּ, שִׁיבְנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתְךָ (משנה כ)

מדוע מביאה המשנה דוגמה מבעלי חיים, ולא מסתפקת בעצם התכונה? לדוגמה, המשנה אומרת "הווי עז כנמר" - אך מדוע לא לומר פשוט "הווי עז", ומה מוסיף הדימוי לעזותו של הנמר?

מעבר לכך, על ההשוואה לנמר נשאלת שאלה על תוכן הדברים עצמם. הרי הנמר הוא בעל תכונה של עזות בכל הליכותיו, ואילו העזות שנדרשת מיהודי היא רק בתחום של עבודת ה', "שלא להתבייש מפני בני אדם המלעיגים", אך בכל תחום אחר בחיים יהודי נדרש דווקא להיזהר מעזות פנים, כפי שמזהיר אדמו"ר הזקן וכותב: "שלא יקנה קניין בנפשו להיות עז פנים". אם כך, מדוע אומרת המשנה "הווי עז כנמר"?

ההסבר בזה הוא על פי תורת הבעל שם טוב הידועה, שיהודי צריך להפיק הוראה בעבודת ה' מכל דבר שעניו רואות, כי התכלית של כל דבר שישנו בעולם היא שיהודי ילמד ממנו דרך בעבודת הבורא.

משום כך אומרת המשנה "הווי עז כנמר", ולא מסתפקת רק באמירה הכללית "הווי עז". כי זאת היא רוצה לומר לנו, שאפילו מנמר צריכים ללמוד הוראה בעבודת ה'. המשנה בעצם אומרת ליהודי: כשאתה רואה נמר, שהוא חיה מזיקה וטורפת, אל תלמד ממנו את התכונות השליליות האלה, אלא עליך ללמוד מהתכונה שתסייע לך בעבודת ה'.

(לקוטי שיחות, כרך כא, עמוד 283)

צריכים להודות // מאמר "הודו לה' כי טוב" – ספר המאמרים תשמ"ו

איך אפשר לתאר כ"חסד" גם תקופה בה המצב בעייתי? על מה אנו מודים ב"הגומל לחייבים טובות"? ומהם ה'חולי', ה'מאסר', ה'ים' וה'מדבר' בעבודה הרוחנית? – "הודו לה'" על ה'עלייה', אך גם על ה'ירידה' שהביאה אותה

— ב —

ירידה צורך עליה

אמנם צריך להבין, דהיינו הענין ד"הודו לה' גו'", ועל דרך זה הענין ד"וכל החיים יודו סלה", קאי [מדבר בזה] על ה"ארבעה שצריכים להודות", שבכל ארבעה ענינים אלו היה בתחלה במצב של הפך כו'. ואיך שיך לומר שההודאה שלהם הוא באופן שאין לו הפסק?

אך הענין הוא, דהגם שבתחלה היה ענין של הפך, בכל זאת "ירידה זו צרה עליה". והינו, שעל ידי ירידה זו מגיע לדרגה געלית יותר, מאם שלא היה מתחלה ענין של ירידה.

ואם כן, מה שנאמר "הודו לה' גו' כי לעולם חסדו", ועל דרך זה מה שנאמר "וכל החיים יודו סלה", הוא הודאה נצחית באופן שאין לו הפסק. כי [ב]ההודאה זו כולל גם הזמן של הפך – כי הזמן דהפך הביא אותו לעליה געלית יותר. וכמו שכתוב: "אודה ה' כי אנפתי בי גו'" – שההודאה היא על זה ש"אנפתי בי".

— ג —

כל ישראל "חייבים"

ולחבין ארבעה ענינים אלו בעבודה רוחנית:

הנה אנו אומרים בברכות השחר: "נשמה שנתת בי – טהורה היא; אתה בראתה, אתה יצרתה, אתה נפחתה בי, ואתה משמרה בקרבי כו'",

דהנשמה קדם ירידתה למטה היתה במעלה גדולה ביותר, "טהורה היא". וגם לאחר שירדה למטה לעולם הזה ונתלבשה בגוף הגשמי, הרי "אתה נפחתה" דיקא, שלכן גם אז (לאחרי ירידתה) "ואתה משמרה בקרבי", בכל זאת, הרי זה ענין של ירידה בגלות, ירידה "מאגרא רמה לבירא עמיקתא" [= 'מגג גבוה לבור עמק'], וכמבאר

— א —

ארבעה 'חיי'ם'

"הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו, יאמרו גאולי ה' אשר גאלם מיד צר גו'". ואמרו רז"ל על מזמור זה: "ארבעה צריכין להודות – יורדי הים, הולכי מדבריות, ומי שהיה חולה ונתרפא, ומי שהיה חבוש בבית האסורים ויצא".

וידוע מאמר [הרבי הר"צ] בעל השמחה והגאולה, דבור-המתחיל "ברוך הגומל לחיבים טובות שגמלני טוב" שאמר אחרי הגאולה, שמביא שם מאמר רז"ל הנזכר לעיל, וסימנו: "וכל החיים" – ח'ולה [וגם ח'בוש], י'סורים, י'ם, מ'דבר, "יודו סלה".

אין לו הפסק לעולם

והנה מה שנאמר "הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו" הרי זה בדגמת "וכל החיים יודו סלה". כי "הודו לה'" הוא בדגמת "וכל החיים יודו", ו"הודו גו' כי לעולם חסדו" הוא בדגמת "יודו סלה".

כי בענין ד"סלה" אמרו רז"ל: "כל מקום שנאמר נצח" סלה' ונעו', אין לו הפסק עולמית". והינו, דלא רק שהוא ענין נצחי, אבל בכל זאת יתכן בזה הפסק, אלא יתרה מזו – שהיתרון הוא באופן שאין לו הפסק עולמית.

ועל דרך זה הוא גם כן "הודו גו' כי לעולם חסדו", דמפינן שהמשכת "חסדו" הוא "לעולם", באופן שאין בו הפסק, הרי מובן שגם ההודאה צריכה להיות באופן שאין לו הפסק.

1. תהלים קו, א-ב.

2. ברכות נד, ב.

3. טור ושו"ע אורח חיים סימן ריט.

4. נוסח תפילת העמידה.

5. עירובין נד, א.

6. ישעיהו יב, א.

בתניא⁷, שִׁירִידַת הַנֶּשְׁמָה בַּגּוֹף הִיא בְּחִינַת גְּלוּת. וְהוּא בְּאוּר נֶסַח הַבְּרָכָה: "הַגּוֹמֵל לְחַיִּים טוֹבוֹת" - "חַיִּים" דִּיקָא. שְׂכַל יִשְׂרָאֵל בְּזֶה הֵם בְּבִחִינַת "חַיִּים", מִכֵּיּוֹן שְׂבָכְלָם יִשְׁנוּ עֲנִין יִרִידַת הַנֶּשְׁמָה לְמִטָּה לְגָלוּת, וְמָה גַם שְׂאֵחַר כֶּף הָיָה הַגְּרוּשׁ מִגֵּן עֵדֶן כִּי [שָׁל אָדָם הָרָאשׁוֹן], וְעַד לְעִנְיָן הַגְּלוּת כִּפְשׁוּטוֹ.

וּמִכֵּיּוֹן שִׁירִידָה זֹה הִיא לְצַרְף עֲלֶיהָ, וְהִינוּ, שְׂעֲלִיָּה זֹה הִיא לְמַעֲלָה יוֹתֵר מִמָּה שְׂהִיָּה לִפְנֵי הַיִּרִידָה - שְׂבִשְׂבִיל זֶה הִיא הַיִּרִידָה - לָכֵן חַיִּים לְהוֹדוֹת גַּם עַל הַיִּרִידָה כִּי.

וְהִינוּ, דֹּאפְשֵׁר שִׂיָּהִיָּה בְּאִפְּן דְּמַלְכַתְחָלָה "לֹא אֲשִׁים עֲלֶיהָ"⁸ - שְׂמַלְכַתְחָלָה לֹא יְהִיָּה עֲנִין שֶׁל יִרִידָה, אֲבָל כְּדֵי שְׂתִהִיָּה עֲלֶיהָ נַעֲלִית יוֹתֵר הוּא עַל יְדֵי הַיִּרִידָה, שְׂאָז יִשְׁנוּ הַמַּעֲלָה דְ"אַתְּכִפִּיָּא סְטָרָא אַחֲרָא" וְ"אַתְּהִפְכָּא חֲשׂוֹכָא לְנִהוּרָא"⁹ [= 'כִּפְיָת' הַקְּלִפָּה וְהַתְּגַבְרוּת עֲלֶיהָ, וְהַפִּיכַת הַחֲשֶׁךְ שְׂלָה לְאוֹר], שְׂעַל יְדֵי זֶה בָּא לְעֲלִיָּה נַעֲלִית יוֹתֵר.

— ד —

ה'חולי', ה'מאסר' וה'ים'

אִמְנָם בְּזֶה גּוֹפֵא יִשְׁנָם בְּפִרְטוּיֹת אֲרַבְעָה עֲנִינִים הַמְּפָרְעִים לְעִבּוּדַת הָאָדָם:

"חֻלָּה שְׁנִתְרַפָּא" - דְּעִנִּין "חֻלָּה שְׁנִתְרַפָּא" בְּעִבּוּדַת הָאָדָם, מְבָאָר בַּמֶּאמָר שֵׁם, דְּהִינוּ שְׂיִנְתְּמַטְמַט' מוּחוּ וְלָבוּ, טַמְטוּם [מַלְשׁוֹן 'אֲטוּם' וְסִתְיָמָה] הַמָּח וְהַלֵּב, שְׂזָה מְפָרְעִי לְעִבּוּדַת הָאָדָם. וְגַם הַיִּרִידָה בְּעִנִּין ה'חָלִי' הוּא לְבוֹא לְעֲלִיָּה שְׂעַל יְדֵי זֶה, "חֻלָּה שְׁנִתְרַפָּא". לֹא בְּאִפְּן דְּמַלְכַתְחָלָה "לֹא אֲשִׁים עֲלֶיהָ", אֲלָא דִּיקָא בְּאִפְּן שְׂיִשְׁנוּ חָלִי, וְאַחֲרָ כֶּף עַל יְדֵי עִבּוּדַת הָאָדָם בְּ"אַתְּכִפִּיָּא וְאַתְּהִפְכָּא" פּוֹעֲלִים שִׂיָּהִי "חֻלָּה שְׁנִתְרַפָּא" בְּאִפְּן נַעֲלִית יוֹתֵר מִתְּחָלָה כִּי.

"חֲבוּשׁ בְּבֵית הָאֲסוּרִים" - זֶהוּ כְּאֶשֶׁר חֵס וְשָׁלוֹם הָרַע מִתְּגַבֵּר עַל הַטּוֹב. כְּמוֹ שְׂכַתּוּב¹⁰: "רָשָׁע (הַיִּצָּר הָרַע) מִכְתִּיר אֶת הַצָּדִיק (יִצָּר טוֹב)". דְּגַם יִרִידָה זֹה הִיא לְצַרְף עֲלֶיהָ, שִׂיָּהִיָּה "יֹצֵא מִבֵּית הָאֲסוּרִים" בְּאִפְּן נַעֲלָה יוֹתֵר מִתְּחָלָה כִּי.

"יִוְרְדֵי הַיָּם שְׂעֵלִי" - הֵם רַבּוּי בְּלוּבִים שְׂל עֲנִינֵי עוֹלָם. דְּעִנִּין הַיָּם בְּעִבּוּדַת הָאָדָם הוּא,

כְּמִבְּאָר¹¹ בְּעִנִּין "מִיָּם רַבִּים לֹא יוּכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאֶהָבָה, וְנִהְרֹת לֹא יִשְׁטֹפוּ"¹², שְׂהַ"מִּים רַבִּים" הֵם הַמַּחְשְׁבוֹת וְהַסְרָדוֹת הַמְּבַלְבְּלוֹת אֶת הָאָדָם, וְהַחֲדוּשׁ בְּעִבּוּדַת הָאָדָם הוּא, שִׂיָּהִיָּה "אַתְּכִפִּיָּא וְאַתְּהִפְכָּא" בְּעִנִּין זֶה דְּמַחְשְׁבוֹת הַמְּבַלְבְּלוֹת. דְּזֶהוּ עִנִּין "יִוְרְדֵי הַיָּם שְׂעֵלִי", שְׂעַל יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה עֲלֶיהָ נַעֲלִית יוֹתֵר.

להפוך את ה'מדבר'

"וְהוֹלֵכִי מִדְּבָרִיּוֹת" - הִינוּ שְׂנַמְסֵר לְגִשְׂמִיּוֹת הָעוֹלָם. דְּ"מִדְּבָר" הִיא הַבְּחִינָה הַכִּי תַחְתּוֹנָה בִּיבְשָׁה, אֶשֶׁר "לֹא יָשַׁב אָדָם שָׁם"¹³. וְעוֹד זֹאת, דְּמִדְּבָר הוּא "מְקוֹם נַחֵשׁ שָׂרָף וְעֶקְרָב"¹⁴, הַנַּחֵשׁ הַקְּדָמוֹנִי כִּי.

וְתַכְלִית הָעִבּוּדָה בְּזֶה הִיא, לֹא רַק שְׂהוֹלְכֵי מִדְּבָרִיּוֹת יֵצְאוּ בְּשָׁלוֹם מִן הַמִּדְּבָר, אֲלָא אֲדַרְבָּה, שְׂיִהִפְכוּ אֶת הַמִּדְּבָר לְטוֹבָה, דְּזֶה כּוֹלֵל גַּם הַפִּיכַת הַנַּחֵשׁ שְׂבַמְדָּר לְטוֹבָה.

וְכַמְבָּאָר בְּאֲרָכָה בְּלִקוּטֵי תוֹרָה פְּרָשְׁתָנוּ בְּעִנִּין "נַחֵשׁ הַנַּחֲשֶׁת"¹⁵, שְׂ"נַחֵשׁ הַנַּחֲשֶׁת" הוּא שְׂרִשׁוֹ וּמִקּוּרֹו שֶׁל הַנַּחֲשׁ, וְהוּא מָה שְׂשִׁמּוּ אוֹתוֹ "עַל גֵּס", הִינוּ - שְׂהַעֲלוּהוּ לְשִׁרְשׁוֹ וּמִקּוּרֹו כִּי, וְכִמוֹ שְׂהִיָּה בְּתַחֲלַת הַבְּרִיָּאָה דְ"שִׁמֵּשׁ גָּדוֹל הָיָה"¹⁶,

וְעַל יְדֵי שְׂמַעֲלִים אוֹתוֹ לְשִׁרְשׁוֹ וּמִקּוּרֹו, הָרִי זֶה פּוֹעֵל גַּם בְּמִי שְׂנִשְׁכּוֹ הַנַּחֲשׁ הַקְּדָמוֹנִי שְׂיִתְרַפָּא מִנְּשִׁיכַת הַנַּחֲשׁ. שְׂעֲלִיָּה זֹה הִיא לְדַרְגָּא נַעֲלִית יוֹתֵר מִמָּה שְׂהִיָּה לִפְנֵי זֶה.

— ה —

הודאה על הגאולה

וְזֶהוּ "הוֹדוּ לַה' כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ".

דְּגַם כְּאֶשֶׁר הָיוּ עֲנִינִים שֶׁל הַפֶּךָ כִּי, בְּכָל זֹאת עַל יְדֵי עִבּוּדַת הַתְּשׁוּבָה, שְׂהִיא "בְּשַׁעֲתָא חֲדָא וּבְרַגְעָא חֲדָא"¹⁷ [= בְּשַׁעָה אַחַת וּבְרַגַע אַחַד], בְּאִים אֶל הַגְּאֻלָּה גַּם כֵּן "בְּשַׁעֲתָא חֲדָא וּבְרַגְעָא חֲדָא".

"וְאִין מִקְרָא יוֹצֵא מִדֵּי פְשׁוּטוֹ" וְאִין הַלָּכָה יוֹצֵאת מִדֵּי פְשׁוּטָה, שִׂיָּהִיָּה עֲנִין "אַרְבַּעָה צְרִיכִים לְהוֹדוֹת" בְּפְשׁוּטוֹת, בְּגֻאֲלָה בְּפַעַל, וְיִהִיָּה "אוֹדָה ה' כִּי אֲנַפְתָּ בִּי", "הוֹדוּ לַה' כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם חֲסִדּוֹ", בְּמִהְרָה בְּיָמֵינוּ מִמֶּשׁ.

11. תורה אור פרשת נח, ובכמה מקומות.

12. שיר השירים פ, ו.

13. ירמיהו ב, ו.

14. עקב ח, טו.

15. חוקת כא, ח-ט.

16. סנהדרין נט, ב.

17. זוהר חלק א, קכט, א.

7. פרק כד עמוד.

8. בשלח טו, כו.

9. תניא פרק כז.

10. חבקוק א, ד.

התוועדות משפחתית
לשולחן שבת

שולחן שבת חסידי

גייעה נעימה

מה הייתה סיבת צערו של הרבי הריי"צ בכך שיצא מרוסיה? ולשמע איזה סיפור זלגו עיניו הקדושות של הרבי דמעות? – גישת 'החיים הקלים' שמביאה צער, והטוב והנועם שבאים דווקא מן הדוחק והלחץ

אי אפשר עוד...

בנו, ר' שלום בער, אמר שהוא מוכן לגשת ולדבר עימם בתנאי שימתינו לו בקריאת התורה. הוא אכן יצא החוצה, והצליח לשחד את השוטרים בבקבוק 'משקה' ואף הבטיח להם סכום כסף, והם עזבו את המקום מבלי לערוך ביקורת.

אך זמן רב עד שהמתח התפוגג. ואז אמר ר' מענדל גרליק לר' אשר, שעמד לעזוב את רוסיה וקיבל כבר את היתר היציאה: "אמור לרבי שאי אפשר עוד... מספיק..."

ר' אשר סיפר את הסיפור וחזר על הדברים, ומעיניו הקדושות של הרבי זלגו דמעות.

בהתוועדות למוחרת דיבר הרבי על מעלת מסירות הנפש של יהודי רוסיה, ובעיקר - על כך שגם במקומות בהם ניתן לקיים תורה ומצוות בלי חשש, צריכים לעבוד את ה' באותו אופן של מסירת נפש.

בחודש החגים של שנת תשכ"ו הגיעו אל הרבי מספר חסידים שיצאו באותה תקופה מרוסיה, וביניהם ר' אשר ששונקין ע"ה. באחת מסעודות ראש-השנה בנוכחותו של הרבי, ביקשו מר' אשר לומר משהו, והוא סיפר כך:

לר' מענדל גרליק יש מפעל שכל העובדים בו הם חסידים. כדי לא לעבור על החוק, הם מתייצבים במפעל גם בשבת בבוקר, שם הם לומדים חסידות בצוותא ומתפללים, ולאחר קידוש והתוועדות 'העבודה מסתיימת' והם חוזרים לביתם.

אחד מן החסידים היה עומד בחוץ, כדי לוודא שהמשטרה החשאית לא בשטח. באחת השבתות, זמן מועט טרם צאת ר' אשר מרוסיה, נכנס השומר בבהלה וסיפר שראה את 'מלאכי החבלה' בדרך. ר' מענדל, בעל המפעל, החוויר כסיד, ואף אחד מהחסידים לא ידע מה לעשות.

צערו של הרבי

לעומת זאת, לאחר היציאה הניסית אל מחוץ לגבולות רוסיה - הייתה בידו סוף סוף יכולת ללמוד תורה מתוך מנוחת הגוף והנפש, ליהנות מתנאי סביבה שמאפשרים קיום מצוות בהידור יותר, ואף להיעזר לצורך עבודת הקודש ביהודים רבים נוספים, גם כאלה שלא 'אוחזים' עדיין במסירות נפש - הרי כל אלה ודאי תרמו ללימוד התורה ולעבודת ה' שלו. מדוע אם כן הצטער הרבי?

ההסבר לכך: צערו של הרבי נבע מהעובדה שנאלץ לעזוב מקום בו העבודה היא מתוך מסירות נפש. זוהי אומנם עבודה שמלווה בטרדות ובלבולים, ואינה מושלמת - אך זו היא

בהתוועדות חג הגאולה י"ב בתמוז בשנת תש"ג, שיתף הרבי הריי"צ את קהל החסידים, בצער הגדול שהיה לו מכך שנאלץ לעזוב את רוסיה, ובהמשך גם לנסוע מאירופה לארצות הברית.

כשחושבים על כך, מתעוררת שאלה: על מה בדיוק היה צערו של הרבי?

הרי בתקופת שהותו ברוסיה היה שרוי בלחץ תמידי - כל רגע היה מלווה בפחד מתמיד של סכנת חיים, ואת עבודת הקודש של הפצת היהדות נאלץ הרבי לבצע בעצמו, יחד עם מספר מצומצם של חסידים שפעלו במסירות נפש - כך שוודאי לא הייתה בידו אפשרות לעבוד את ה' מתוך מנוחה ושלווה.

מהפשים 'חיים קלים'

קלים, שאינם דורשים עיון ומאמץ יתר, והוא אינו מחפש 'הרפתקאות' - ללמוד נושאים חדשים שאותם הוא אינו מכיר...

בקיום המצוות - מסתפק הוא בקיום המצווה באופן בסיסי. להתאמץ ולהדר במצווה? לכוון בברכה ולנסות להגיע לקיום מצווה מתוך רגש של אהבה ויראה? זה קשה מדי עבורו... וכך גם בתפילה - הרי ברוב רובה של התפילה יוצאים ידי חובה גם בקריאת המילים ללא כוונה, טוען הוא, ולמה לו להשקיע כוחות נפש ולהתפלל בשימת לב ובכוונה?

בתקופתנו אנו חיים בארצות הרווחה, ולא נדרשת מאיתנו מסירות נפש במובן הפשוט שלה, ברוך השם. אך דווקא משום כך, יש לימוד נחוץ עבורנו מדבריו האמורים של הרבי הרי"צ.

הבעיה המצויה כיום היא, שיהודי מחפש שהכל יהיה בקלות... הרי אנו מצווים ב"ונשמרתם מאד לנפשותיכם", טוען הוא, ולצורך כך דרוש לו להיות במנוחת הגוף והנפש, ללא התאמצות יתר...

ולדוגמה - בלימוד תורה: קודם כל עליו להקדיש זמן לאכילה ושתייה ושאר צורכי גופן, כדי שיוכל לשבת ללמוד בצורה ניוחה... גם ביחס לתוכן הלימוד, מסתפק הוא בלימוד עניינים

מבית האסורים יצא למלך

אך האמת היא, שעבודת השם צריכה להיות דווקא מתוך מאמץ; לימוד התורה וקיום המצוות צריך להיות דווקא מתוך 'מצר' ודוחק.

חז"ל אומרים על יוסף הצדיק "מבית האסורים יצא למלך". כדי "למלך" - להגיע אל הטוב הרוחני האמיתי, שבעומק נפשנו פנימה, צריך להיות קודם כל "בבית האסורים" - במצר ודוחק. לא לחפש עבודה נוחה וקלה, אלא לחפש שהעבודה תהיה באופן המתאים לרצונו של הקב"ה, ולא לחסוך לשם כך במאמץ ויגיעה.

זה מה שבא ללמדנו הרבי הרי"צ בתארו את צער המעבר מרוסיה אל מדינות הרווחה: הנועם והערבות האמיתיים נמצאים דווקא ב'מצר'

שממנו באים אל ה'מרחב'.

בלימוד תורה - עלינו ליישם את דברי חז"ל "אין דברי תורה מתקיימים אלא במי שממית עצמו עליה", להתאמץ ולדחוק את עצמנו ללמוד בעומק יותר, ולהרחיב את הלימוד גם לנושאים שלא הורגלנו בהם; בקיום המצוות - עלינו להדר ככל יכולתנו, גם אם זה כרוך במאמץ ויגיעה, וכך גם בתפילה - עלינו להשקיע בכוונה בה "עד מיצוי הנפש", כלשונו של אדמו"ר הזקן בספר התניא.

אל לנו לחפש 'חיים קלים'. עלינו להתאמץ ולדחוק את עצמנו, ורק כך נוכל להגיע אל ה'מרחב' האמיתי.

אמונה בכוח החסידיים

בשנת תשמ"ב, מספר שבועות לפני י"ט כסלו, ביקש הרבי שיצא לאור את ספר התניא במהדורה מיוחדת - לפי המהדורה הראשונה של הספר, בתוספת השוואות, הערות ועוד.

מדובר היה בעבודה עצומה, שאמורה הייתה לקחת לפחות מספר חודשים. אך הרבי ביקש שהספר יהיה מוכן ל... י"ט כסלו! החסידיים עבדו במשמרות סביב השעון, מתוך מאמץ שלא יתואר, ובשבת שלפני י"ט כסלו הספר כבר היה מוכן.

בהתוועדות של אותה שבת, אמר הרבי את הדברים הבאים: "סיום הדפסת המהדורה קמא של ספר התניא היה באופן שלמעלה ממדידה והגבלה,

למעלה מגדר אנושי לגמרי!... עלפי טבע לא הייתה אפשרות כלל לסיים את הספר קודם י"ט כסלו".

והסביר הרבי: "כאשר ביקשתי להשתדל שהדפסת הספר תסתיים קודם י"ט כסלו, הנה גם אצלי, מצד השכל היה מופרך שיוכלו לעמוד בזה! היה זה באופן של אמונה - אמונה בכוחם של חסידים, שכאשר הם רוצים באמת למלא את הציווי, ומחליטים בתוקף ש'כן יקום', מובטח שיצליחו".

(מבוסס על שיחת י"ב תמוז תשכ"ג)

ח תמוז

תרנ"א

קישורי התנאים של הרבנית חיה מושקא, בתו של אדמו"ר מהר"ש, עם הרב החסיד ר' משה הורנשטיין.

הרבנית חיה מושקא התייתמה מאביה בהיותה בת אחת עשרה, ואחיה אדמו"ר הרשב"ב והרב הקדוש רבי זלמן אהרן הם שדאגו לשידוך עבורה.

תרנ"ח

פרצה שרפה בליובאוויטש, ושישים ושלושה בתים עלו באש, בהם בתים של משפחת בית רבי.

ט תמוז

תש"נ

לקראת י"ב-י"ג תמוז, הרבי הורה להוציא לאור את הקונטרס "חג הגאולה י"ב-י"ג תמוז, תרפ"ח", בתוספת הוספות חדשות שחלקן התפרסמו בו לראשונה. אחרי תפילת ערבית חילק הרבי את הקונטרס לציבור בתוספת דולר לצדקה. במהלך החלוקה חילק הרבי כשלושת אלפים וחמש מאות עותקים של הקונטרס.

יא תמוז

תרנ"א

אדמו"ר הריי"צ התחיל להניח תפילין, בהיותו בן אחת עשרה. אביו, אדמו"ר הרשב"ב, הזהיר אותו שאיש לא יידע מזה והורה לו שבאותו יום יניח את התפילין בלי ברכה.

תרצ"ו

נפטר הרב הגאון החסיד ר' שניאור זלמן סלונים, נכדה של הרבנית מנוחה רחל. הוא כיהן כרבה של קהילת חב"ד ביפו-תל אביב במשך שלושים ושבע שנים, עד לפטירתו. נטמן בתל אביב.

יב תמוז

תקע"ו

שולחן ערוך אדמו"ר הזקן נמסר לדפוס בפעם הראשונה, על ידי בניו של אדמו"ר הזקן.

תרכ"ה

נפטר הרב הגאון החסיד ר' אליהו יוסף ריבלין, גאון עצום ומחבר הספר "אהלי יוסף".

הרב ריבלין היה מגדולי חסידי אדמו"ר האמצעי ואדמו"ר הצמח צדק ומעמודי התווך של חסידות חב"ד בימים ההם. בתחילה היה רב ומשפיע בעיר דריבין, אחר כך עבר לכהן כרב ומשפיע בעיר החשובה פולוצק, ובשנת תר"ז עלה לארץ הקודש והקים את בית הכנסת "צמח צדק" שבירושלים העתיקה על פי הוראתו של אדמו"ר הצמח צדק. נטמן בהר הזיתים בירושלים.

תר"מ

נולד אדמו"ר הריי"צ - בן יחיד לאביו אדמו"ר הרשב"ב ולאִימו הרבנית שטערנא שרה. נקרא על שם סבו, אבי אימו, הרב הקדוש רבי יוסף יצחק מאוורוטש, בן אדמו"ר הצמח צדק.

תרנ"ה

בהיות אדמו"ר הריי"צ בן חמש עשרה בלבד, מכניס אותו אביו אדמו"ר הרשב"ב לעסקנות הציבורית וממנה אותו למזכירו.

תרפ"ז

תשעה ימים לאחר הגעתו לגלות בקוסטרמה, אדמו"ר הריי"צ התבשר כי הוא חופשי מגלותו. הגאולה בפועל התעכבה ביום נוסף, כיוון שהיה זה יום חג במקום ומשרדי הממשל היו סגורים, ותעודת השחרור הונפקה ונמסרה למחרת.

כך כותב אדמו"ר הריי"צ על גאולתו: "לא אותי בלבד גאל הקדוש ברוך הוא בי"ב תמוז, כי אם גם את כל מחבבי תורתנו הקדושה, שומרי מצווה, וגם את אשר בשם ישראל יכונה. כי כל איש מישראל (מבלי התחשב עם מצבו הפרטי בשמירת וקיום המצוות) לבבו תמים עם השם ותורתו. היום שנים עשר לחדש תמוז הוא יום חג גאולת עוסקי הרבצת תורה, כי ביום ההוא נודע גלוי לעין כל, כי העבודה הגדולה אשר עבדתי בהרבצת תורה

שבת קודש פרשת חוקת

ט תמוז

לאחר תפילת מנחה קוראים את פרק חמישי בפרקי אבות.

במשנה יח מצוטט חלק מפסוק: "צדקת השם עשה" - יש לשים לב לא לומר את שם השם¹.

יום שני

יא תמוז

בתפילת מנחה לא אומרים תחנון.

זמן התקופה

'תקופת תמוז' חלה הלילה (בין שני לשלישי) בשעה 2:30.

בשעה זו לא שותים מים.

ראוי להחמיר שלא לשתות מים שהיו בבית בזמן זה בתוך כלי ללא מכסה².

יום שלישי

יב תמוז

היום ומחר הם ימי הגאולה של הרבי הרי"צ ממאסרו.

בתפילות היום לא אומרים תחנון. בימים אלו מתוועדים, ומתעוררים להתחזק בנוגע ללימוד התורה, ובפרט בקביעת זמני הלימוד בתורת החסידות, ובהבאת התכנים הנלמדים לידי פועל³.

יום רביעי

יג תמוז

בתפילות היום לא אומרים תחנון.

הלילה (בין רביעי לחמישי) סוף זמן קידוש לבנה - כל הלילה.

אם לא קידש את הלבנה עד מועד זה, ניתן לסמוך בדיעבד על הדעות שאפשר לקדשה גם מאוחר יותר⁴.

3. 'היום יום' יב תמוז, יג תמוז. ספר המנהגים עמ' 100.

4. ראה המובא בס' טעמי-המנהגים עמ' קצט. אלף-המגן למטה-אפרים סי' תקפ"א ס"ק כב. 'מנהג ישראל תורה' סי' תכו ס"ק יב. 'קידוש לבנה - אוצר הלכות ומנהגים', פ"ד עמ' עח.

1. בשם הרבי - ראה 'התקשרות' גיליון רעח עמ' 17 וגיליון תטז עמ' 14 הע' 5.

2. ראה שו"ע אדה"ז סי' תנה ס"ו, ובדרכי משה שם. סי' רו ס"ד. רמ"א יו"ד קטז ס"ה.

המקורות מופיעים בפירוט יותר בספר

ויוצא מעיר גלותו אל ביתו בלנינגרד, מלווה בשני נציגים מטעם הקהילה היהודית בקוסטרמה.

תשי"ב

הרבי ייסד קרן צדקה בשם "קרן אוהלי יוסף יצחק" שתתמוך בכל המוסדות הנקראים בשם זה.

יד תמוז

תשט"ז

בשבת פרשת בלק, הרבי לימד את הניגון על הפיוט לסעודה ביום השבת "אסדר לסעודתא". באותם ימים התבטא הרבי: "אינני יודע אם מנגנים את ה"אסדר" בדיוק כפי המנגינה, אבל לפחות פעלתי שיאמרו "אסדר"...".

וחיזוק הדת, מותרת היא על פי חוק המדינה, הנותנת זכות חופש לשומרי דת כלשאר אזרחי המדינה¹.

תשמ"ה

בעקבות לקיחת הספרים מספריית אגודת חסידי חב"ד ב-770, הורה הרבי לקבוע על בניין 770 את הכיתוב: "בית אגודת חסידי חב"ד אהלי יוסף יצחק ליובאוויטש". הרבי קבע את הנוסח ואף את גודל האותיות וצורתן.

יג תמוז

תרכ"ז

אדמו"ר הריי"צ מקבל את מסמכי השחרור

יבא אל־המִּחְנֶה וּמָמָה הִכְהֵן עַד־הָעֶרֶב: וְכִכְּם
בְּגִדָיו הִכְהֵן וְרַחֵץ בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם וְאַחֵר יבֹא
אל־המִּחְנֶה וּמָמָה הִכְהֵן עַד־הָעֶרֶב: וַיִּצְבַּע
לְבוּשׁוֹהִי כִּהְנָא וַיִּסְחִי בְשָׂרָה בְּמִיָּא וּבְחֵר כֵּן
יַעֲוֹל לְמִשְׁרִיתָא וַיְהִי מִסָּבָב כִּהְנָא עַד רַמְשָׂא:
וְהַשְׂרָף אֹתָהּ יִכְבֶּם בְּגִדָיו בַּמַּיִם וְרַחֵץ בְּשָׂרוֹ
בַּמַּיִם וּמָמָה עַד־הָעֶרֶב: וְהַשְׂרָף אֹתָהּ יִכְבֶּם
בְּגִדָיו בַּמַּיִם וְרַחֵץ בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם וּמָמָה עַד־הָעֶרֶב:
וּדְמוֹקֵד יִתֵּה יִצְבַּע לְבוּשׁוֹהִי בְּמִיָּא וַיִּסְחִי בְשָׂרָה
בְּמִיָּא וַיְהִי מִסָּבָב עַד רַמְשָׂא: ט וְאַסְפָּה | אִישׁ
טָהוֹר אֶת אֶפְרַיִם הַפָּרָה וְהַנִּיחַ מִחוּץ לַמִּחְנֶה
בְּמִקְוֹם טָהוֹר וְהִיתָה לְעֵדֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
לְמִשְׁמֶרֶת לְמִי נִדְהָ חֲטָאת הָיָה: וְאַסְפָּה | אִישׁ
טָהוֹר אֶת אֶפְרַיִם הַפָּרָה וְהַנִּיחַ מִחוּץ לַמִּחְנֶה
בְּמִקְוֹם טָהוֹר וְהִיתָה לְעֵדֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁמֶרֶת
לְמִי נִדְהָ חֲטָאת הָיָה: וַיִּכְנוּשׁ גִּבּוֹר דְּכִי יֵת קִטְמָא
דְּתוֹרְתָא וַיִּצְנַע לְמַבְרָא לְמִשְׁרִיתָא בְּאַתֵּר דְּכִי
וְתַהִי לְכִנְשָׁתָא דְּכִי יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁרָא לְמִי אֲדִיּוּתָא
חֲשֵׁאתָא הִיא: י וְכִכְּם הָאֵסְפָּה אֶת־אֶפְרַיִם הַפָּרָה
אֶת־בְּגָדָיו וּמָמָה עַד־הָעֶרֶב וְהִיתָה לְבְנֵי
יִשְׂרָאֵל וְלִגְרַר חֲגוֹר בְּתוֹכָם לְחֻקַּת עוֹלָם: וְכִכְּם
הָאֵסְפָּה אֶת־אֶפְרַיִם הַפָּרָה אֶת־בְּגָדָיו וּמָמָה עַד־
הָעֶרֶב וְהִיתָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְלִגְרַר חֲגוֹר בְּתוֹכָם
לְחֻקַּת עוֹלָם: וַיִּצְבַּע דְּכִנִּישׁ יֵת קִטְמָא דְּתוֹרְתָא
יֵת לְבוּשׁוֹהִי וַיְהִי מִסָּבָב עַד רַמְשָׂא וְתַהִי לְבְנֵי
יִשְׂרָאֵל וְלִגְרַר יֵת־גִּיּוֹרָא דִּי־תִגְיִירוֹן בִּינִיכּוֹן לְקַיִם עֲלָם:
יא הַנִּגְנַע בְּמַת לְכָל־נֶפֶשׁ אָדָם וּמָמָה שְׁבַעַת
יָמִים: הַנִּגְנַע בְּמַת לְכָל־נֶפֶשׁ אָדָם וּמָמָה שְׁבַעַת
יָמִים: דִּי־קִרְבַּב בְּמַתָּא לְכָל נֶפֶשׁ דְּאִנְשָׂא וַיְהִי
מִסָּבָב שְׁבַעַת יוֹמִין: יב הָיָה יִתְחַטָּא־בּוֹ בָּיוֹם
הַשְּׁלִישִׁי וּבְיוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיִּטְהַר וְאִם־לֹא יִתְחַטָּא
בָּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבְיוֹם הַשְּׁבִיעִי לֹא יִטְהַר: הָיָה
יִתְחַטָּא־בּוֹ בָּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבְיוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיִּטְהַר

א וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר:
וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר: וַיִּמְלִל יי
עִם מֹשֶׁה וְעִם אַהֲרֹן לְמִיָּמָר: ג זאת חֻקַּת
הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה לֵאמֹר דְּבַר | אֶל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר
אֵין־בָּהּ מוֹם אֲשֶׁר לֹא־עָלָה עָלֶיהָ עֹל: זאת
חֻקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה לֵאמֹר דְּבַר |
אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה
אֲשֶׁר אֵין־בָּהּ מוֹם אֲשֶׁר לֹא־עָלָה עָלֶיהָ עֹל: דא
גִּזְרַת אוֹרִיתָא דִּי פְקִיד יי לְמִיָּמָר מִלֵּל עִם בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וַיִּסְבּוֹן לָךְ תּוֹרַתָא סְמִקְתָּא שְׁלֵמָתָא דִּי
לִית בָּהּ מוּמָא דִּי לֹא סִלִּיק עֲלָה נִירָא: ג וְנִתְתָּם
אֹתָהּ אֶל־אֱלֹעֶזֶר הַכֹּהֵן וְהוֹצִיא אֹתָהּ אֶל־מִחוּץ
לַמִּחְנֶה וַשְׁחַט אֹתָהּ לִפְנֵינוּ: וְנִתְתָּם אֹתָהּ
אֶל־אֱלֹעֶזֶר הַכֹּהֵן וְהוֹצִיא אֹתָהּ אֶל־מִחוּץ לַמִּחְנֶה
וַשְׁחַט אֹתָהּ לִפְנֵינוּ: וְנִתְתָּנוֹן יִתֵּה לְאֱלֹעֶזֶר כִּהְנָא
וַיִּפֶּק יִתֵּה לְמַבְרָא לְמִשְׁרִיתָא וַיִּכּוֹס יִתֵּה קְדֻמוֹהִי:
ד וְלִקַּח אֱלֹעֶזֶר הַכֹּהֵן מִדְּמָה בְּאֶצְבָּעוֹ וְהָיָה
אֶל־נֹכַח פְּנֵי אֹהֶל־מוֹעֵד מִדְּמָה שִׁבְעַת פְּעָמִים:
וְלִקַּח אֱלֹעֶזֶר הַכֹּהֵן מִדְּמָה בְּאֶצְבָּעוֹ וְהָיָה אֶל־נֹכַח
פְּנֵי אֹהֶל־מוֹעֵד מִדְּמָה שִׁבְעַת פְּעָמִים: וַיִּסַּב אֱלֹעֶזֶר
כִּהְנָא מִדְּמָה בְּאֶצְבָּעָהּ וַיְדִי לְקַבֵּל אִפִּי מִשְׁכָּן
זִמְנָא מִדְּמָה שִׁבְעַת זְמָנִין: ה וַשְׂרָף אֶת־הַפָּרָה
לְעֵינֵינוּ אֶת־עֶרְוָה וְאֶת־בְּשָׂרָהּ וְאֶת־דְּמָהּ עַל־
פְּרִשָּׁה יִשְׂרָף: וְשָׂרָף אֶת־הַפָּרָה לְעֵינֵינוּ אֶת־עֶרְוָה
וְאֶת־בְּשָׂרָהּ וְאֶת־דְּמָהּ עַל־פְּרִשָּׁה יִשְׂרָף: וַיִּקְדֹּד יֵת
תּוֹרַתָא לְעִינוֹהִי יֵת מִשְׁכָּה וַיֵּת בְּשָׂרָהּ וַיֵּת דְּמָה
עַל אֶכְלָה יוֹקֵד: ו וְלִקַּח הַכֹּהֵן עֵץ אֲרֹז וְאֹזֹב
וּשְׁנֵי תוֹלַעַת וְהַשְּׁלִיךְ אֶל־תּוֹדֹף שְׂרַפְתָּהּ הַפָּרָה:
וְלִקַּח הַכֹּהֵן עֵץ אֲרֹז וְאֹזֹב וּשְׁנֵי תוֹלַעַת וְהַשְּׁלִיךְ
אֶל־תּוֹדֹף שְׂרַפְתָּהּ הַפָּרָה: וַיִּסַּב כִּהְנָא אֶעָא דְּאֲרֹזָא
וְאֹזֹבָא וַיִּצְבַּע זְהוּרִי וַיְרַמֵּי לְגוֹ יְקִידַת תּוֹרַתָא:
ו וְכִכְּם בְּגִדָיו הִכְהֵן וְרַחֵץ בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם וְאַחֵר

וְאִם-לֹא יִתְחַטָּא בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי לֹא יִטְהַר: הוּא יָדִי עֲלוּהִי בַיּוֹמָא תְּלִיתָאָה וּבַיּוֹמָא שְׁבִיעֵאָה יָדְכִי וְאִם לֹא יָדִי עֲלוּהִי בַיּוֹמָא תְּלִיתָאָה וּבַיּוֹמָא שְׁבִיעֵאָה לֹא יָדְכִי: י' כִּלְהַנְגֹּעַ בְּמַת בְּנֶפֶשׁ הָאָדָם אֲשֶׁר־יָמוּת וְלֹא יִתְחַטָּא אֶת־מִשְׁכַּן יְהוָה טָמֵא וּנְכַרְתָּה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִיִּשְׂרָאֵל כִּי מִי נָדָה לֹא־זֶרֶק עָלָיו טָמֵא יִהְיֶה עוֹד טָמְאָתוֹ כּו': כִּלְהַנְגֹּעַ בְּמַת בְּנֶפֶשׁ הָאָדָם אֲשֶׁר־יָמוּת וְלֹא יִתְחַטָּא אֶת־מִשְׁכַּן יְהוָה טָמֵא וּנְכַרְתָּה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִיִּשְׂרָאֵל כִּי מִי נָדָה לֹא־זֶרֶק עָלָיו טָמֵא יִהְיֶה עוֹד טָמְאָתוֹ כּו': כָּל דִּיקָרֵב בְּמַתָּא בְּנֶפֶשׁ דְּאָנְשָׁא דִּי יָמוּת וְלֹא יָדִי עֲלוּהִי יֵת מִשְׁכְּנָא דִּי סָאֵב וְיִשְׁתַּצִּי אָנְשָׁא הַהוּא מִיִּשְׂרָאֵל אַרִי מִי אֲדִיּוּתָא לֹא אֲזִדְרִיקוּ עֲלוּהִי מִסָּאֵב יְהִי עוֹד סְאוּכְתָּה בַּה: י' זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם כִּי־יָמוּת בָּאֵהָל כִּלְהַבָּא אֶל־הָאֵהָל וְכָל־אִשֶּׁר בָּאֵהָל יִטְמָא שְׁבַעַת יָמִים: זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם כִּי־יָמוּת בָּאֵהָל כִּלְהַבָּא אֶל־הָאֵהָל וְכָל־אִשֶּׁר בָּאֵהָל יִטְמָא שְׁבַעַת יָמִים: דָּא אֲדִיּוּתָא אָנְשׁ אַרִי יָמוּת בְּמִשְׁכְּנָא כָּל דְּעָלָל לְמִשְׁכְּנָא וְכָל דִּי בְּמִשְׁכְּנָא יְהִי מִסָּאֵב שְׁבַעַת יוֹמִין: י' וְכָל כְּלִי פְתוּחַ אֲשֶׁר אֵין־צִמִּיד פְּתִיל עָלָיו טָמֵא הוּא: וְכָל כְּלִי פְתוּחַ אֲשֶׁר אֵין־צִמִּיד פְּתִיל עָלָיו טָמֵא הוּא: וְכָל מֶן דְּחִסְף פְּתִיחַ דְּלִית מְגוּפַת שְׂיִיעַ מִקֵּץ עֲלוּהִי מִסָּאֵב הוּא: י' וְכָל אֲשֶׁר־יָנֵעַ עַל־פְּנֵי הַשְּׂדֵה בְּחִלְל־הָרֵב אוֹ בְּמַת אוֹ־בְעֵצִים אָדָם אוֹ בְּקֶבֶר יִטְמָא שְׁבַעַת יָמִים: וְכָל אֲשֶׁר־יָנֵעַ עַל־פְּנֵי הַשְּׂדֵה בְּחִלְל־הָרֵב אוֹ בְּמַת אוֹ־בְעֵצִים אָדָם אוֹ בְּקֶבֶר יִטְמָא שְ�בַעַת יָמִים: וְכָל דִּי יִקְרֵב עַל אִפִּי חֻקְלָא בְּקֻטֵּל חֻקְלָא אוֹ בְּמַתָּא אוֹ בְּגֵרָמָא דְּאָנְשָׁא אוֹ בְּקֶבֶרָא יְהִי מִסָּאֵב שְׁבַעַת יוֹמִין: י' וְלִקְחוּ לְטָמֵא מַעֲפֵר שְׂרָפַת הַחַטָּאת וְנָתַן עָלָיו מִים חַיִּים אֶל־כָּלִי: וְלִקְחוּ לְטָמֵא מַעֲפֵר שְׂרָפַת הַחַטָּאת וְנָתַן עָלָיו מִים חַיִּים

אֶל־כָּלִי: וְיִסְבוּן לְדַמְסָאֵב מַעֲפֵר יִקְדַּת חַטָּאת וְיִתְנוּן עֲלוּהִי מִי מְבוּעַ לָמָן: שְׁנֵי יָהּ וְלִקַּח אֶזּוֹב וּמָבָל בְּמִים אִישׁ טָהוֹר וְהִזָּה עַל־הָאֵהָל וְעַל־כָּל־הַכֵּלִים וְעַל־הַנֶּפֶשׁוֹת אֲשֶׁר הָיוּ־שָׁם וְעַל־הַנֶּגַע בְּעֵצִים אוֹ בְּחִלָּל אוֹ בְּמַת אוֹ בְּקֶבֶר: וְלִקַּח אֶזּוֹב וּמָבָל בְּמִים אִישׁ טָהוֹר וְהִזָּה עַל־הָאֵהָל וְעַל־כָּל־הַכֵּלִים וְעַל־הַנֶּפֶשׁוֹת אֲשֶׁר הָיוּ־שָׁם וְעַל־הַנֶּגַע בְּעֵצִים אוֹ בְּחִלָּל אוֹ בְּמַת אוֹ בְּקֶבֶר: וְיִסְבוּן לְדַמְסָאֵב מַעֲפֵר יִקְדַּת חַטָּאת וְיִתְנוּן עֲלוּהִי מִי מְבוּעַ לָמָן: י' וְהִזָּה הַטָּהוֹר עַל־הַטָּמֵא בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְחַטָּאוֹ בַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְכֻכֵּם בְּגִדָיו וְרַחֲץ בְּמִים וְטָהַר בְּעֶרְב: וְהִזָּה הַטָּהוֹר עַל־הַטָּמֵא בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְחַטָּאוֹ בַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְכֻכֵּם בְּגִדָיו וְרַחֲץ בְּמִים וְטָהַר בְּעֶרְב: וְיָדִי דְכִיָּא עַל מִסָּאֵבָא בַיּוֹמָא תְּלִיתָאָה וּבַיּוֹמָא שְׁבִיעֵאָה וְיִדְכָּנָה בַיּוֹמָא שְׁבִיעֵאָה וְיִצְבַּע לְבוּשׁוֹהִי וְיִסְחִי בְּמִיָּא וְיִדְכִי בְּרַמְשָׁא: כ' וְאִישׁ אֲשֶׁר־יִטְמָא וְלֹא יִתְחַטָּא וּנְכַרְתָּה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִתּוֹךְ הַקֹּהֵל כִּי אֶת־מִקְדָּשׁ יְהוָה טָמֵא מִי נָדָה לֹא־זֶרֶק עָלָיו טָמֵא הוּא: וְאִישׁ אֲשֶׁר־יִטְמָא וְלֹא יִתְחַטָּא וּנְכַרְתָּה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִתּוֹךְ הַקֹּהֵל כִּי אֶת־מִקְדָּשׁ יְהוָה טָמֵא מִי נָדָה לֹא־זֶרֶק עָלָיו טָמֵא הוּא: וְיִסְתַּאֵב וְלֹא יָדִי עֲלוּהִי וְיִשְׁתַּצִּי אָנְשָׁא הַהוּא מִגּוֹ קְהֵלָא אַרִי יֵת מִקְדָּשָׁא דִּי סָאֵב מִי אֲדִיּוּתָא לֹא אֲזִדְרִיקוּ עֲלוּהִי מִסָּאֵב הוּא: כ' וְהִיתָה לָּהֶם לְחֻקַּת עוֹלָם וּמִזָּה מִי־הַנֶּדֶה יְכַכֵּם בְּגִדָיו וְהַנֶּגַע בְּמִי הַנֶּדֶה יִטְמָא עַד־הָעֶרֶב: וְהִיתָה לָּהֶם לְחֻקַּת עוֹלָם וּמִזָּה מִי־הַנֶּדֶה יְכַכֵּם בְּגִדָיו וְהַנֶּגַע בְּמִי הַנֶּדֶה יִטְמָא עַד־הָעֶרֶב: וְהָיָה לָהֶם לְקִנִּים עָלֶם וְדִידֵי מִי אֲדִיּוּתָא יִצְבַּע לְבוּשׁוֹהִי וְיִדְקָרֵב בְּמִי אֲדִיּוּתָא יְהִי מִסָּאֵב עַד רַמְשָׁא: כ' וְכָל אֲשֶׁר־יָנֵעַ בּוֹ הַטָּמֵא יִטְמָא וְהַנֶּפֶשׁ הַנֶּגַעַת הַטָּמֵא עַד־הָעֶרֶב: וְכָל אֲשֶׁר־יָנֵעַ בּוֹ הַטָּמֵא יִטְמָא וְהַנֶּפֶשׁ

הַנִּנְעָה תִּמְמָא עַד־הָעֶרֶב: וְכָל דֵּי יִקְרַב בֵּהּ
מִסָּאָבָא יְהִי מִסָּאָב וְאִנּוּשׁ דִּיקְרַב בֵּהּ יְהִי מִסָּאָב
עַד רַמְשָׁא: פ' וַיָּבֹאוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל כָּל־הָעֵדָה
מִדְּבַר־צֹן בַּחֹדֶשׁ הָרָאשׁוֹן וַיֵּשֶׁב הָעָם בְּקִדְשׁ
וּתְמַת שֵׁם מְרִים וּתְקַבֵּר שָׁם: וַיָּבֹאוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
כָּל־הָעֵדָה מִדְּבַר־צֹן בַּחֹדֶשׁ הָרָאשׁוֹן וַיֵּשֶׁב הָעָם
בְּקִדְשׁ וּתְמַת שֵׁם מְרִים וּתְקַבֵּר שָׁם: וְאֵתוּ כְּנִי
יִשְׂרָאֵל כָּל כְּנִשְׁתָּא לְמַדְבָּרָא דְצִין בִּיְרֻחָא
קִדְמָאָה וַיִּתֵּב עָמָא בְּרָקָם וּמִיתַת תַּמָּן מְרִים
וְאִתְקַבְּרַת תַּמָּן: כ' וְלֹא־הָיָה מָיִם לָעֵדָה וַיִּקְהָלוּ
עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן: וְלֹא־הָיָה מָיִם לָעֵדָה
וַיִּקְהָלוּ עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן: וְלֹא הָיָה מַיָּא
לְכַנְשֵׁתָא וְאִתְכַּנְשׁוּ עַל מֹשֶׁה וְעַל אַהֲרֹן: ג' וַיִּרְבֵּ
הָעָם עִם־מֹשֶׁה וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר וְלוֹ גִּנְעֵנוּ בְּגֹנֹעַ
אֲחִינוּ לִפְנֵי יְהוָה: וַיִּרַב הָעָם עִם־מֹשֶׁה וַיֹּאמְרוּ
לֵאמֹר וְלוֹ גִּנְעֵנוּ בְּגֹנֹעַ אֲחִינוּ לִפְנֵי יְהוָה: וַיִּצָּא
עָמָא עִם מֹשֶׁה וַאֲמָרוּ לְמִימֵר וְלִי דְמִתְנָא
בְּמוֹתָא דְאַחְנָא גָדָם יי: ה' וְלִמָּחָה הִבָּאתֶם אֶת־
קֶהֱל יְהוָה אֶל־הַמִּדְבָּר הַזֶּה לָמוֹת שָׁם אֲנַחְנוּ
וּבְעִירָנוּ: וְלִמָּחָה הִבָּאתֶם אֶת־קֶהֱל יְהוָה אֶל־
הַמִּדְבָּר הַזֶּה לָמוֹת שָׁם אֲנַחְנוּ וּבְעִירָנוּ: וְלִמָּא
אַעֲלִיתוּן יֵת קֶהֱלָא דִּי לְמַדְבָּרָא הָדִין לְמַתַּת תַּמָּן
אַנְחָנָא וּבְעִירָנָא: ה' וְלִמָּחָה הִעֲלִיתֵנוּ מִמִּצְרַיִם
לְהָבִיא אֹתָנוּ אֶל־הַמָּקוֹם הַרְעָה הַזֶּה לֹא אֶמְקוֹם
זֶרַע וְתֹאנָה וְגִפְלָן וְרִמּוֹן וּמִים אֵין לִשְׁתּוֹת: וְלִמָּחָה
הִעֲלִיתֵנוּ מִמִּצְרַיִם לְהָבִיא אֹתָנוּ אֶל־הַמָּקוֹם הַרְעָה
הַזֶּה לֹא אֶמְקוֹם זֶרַע וְתֹאנָה וְגִפְלָן וְרִמּוֹן וּמִים אֵין
לִשְׁתּוֹת: וְלִמָּא אֶסְקִיתוּנָא מִמִּצְרַיִם לְאַיְתָאָה יִתְנָא
לְאַתְרָא בִישָׁא הָדִין לֹא אֶתֵר כְּשֵׁר לְבֵית זֶרַע וְאִף
לֹא תִינִין וְגִוּפִנִין וְרִמּוֹנִין וּמִיָּא לִית לְמִשְׁתִּי:
וַיִּבֹא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן מִפְּנֵי הַקֹּהֶל אֶל־פֶּתַח אֹהֶל
מוֹעֵד וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם וַיֵּרָא כְּבוֹד־יְהוָה
אֵלֵיהֶם: וַיָּבֹא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן מִפְּנֵי הַקֹּהֶל אֶל־פֶּתַח
אֹהֶל מוֹעֵד וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם וַיֵּרָא כְּבוֹד־יְהוָה

אֵלֵיהֶם: וְעַל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן מִן גָּדָם קֶהֱלָא לְתַרְע
מִשְׁכָּן זְמַנָּא וַנִּפְּלוּ עַל אִפְּהִיוֹן וְאַתְגְּלִי יִקְרָא דִּי
לְהוֹן: פ'

שְׁלִישִׁי וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה
אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמִלִּיל יי עִם מֹשֶׁה לְמִימֵר:
ח' קַח אֶת־הַמַּטֶּה וְהַקְהֵל אֶת־הָעֵדָה אֹתָהּ
וְאַהֲרֹן אֲחִיד וְדַבַּרְתֶּם אֶל־הַסֹּלֶעַ לְעִינֵיהֶם וְנָתַן
מִימּוֹ וְהוֹצֵאתָ לָהֶם מַיִם מִן־הַסֹּלֶעַ וְהִשְׁקִיתָ
אֶת־הָעֵדָה וְאֶת־בְּעִירָם: ק' קַח אֶת־הַמַּטֶּה וְהַקְהֵל
אֶת־הָעֵדָה אֹתָהּ וְאַהֲרֹן אֲחִיד וְדַבַּרְתֶּם אֶל־הַסֹּלֶעַ
לְעִינֵיהֶם וְנָתַן מִימּוֹ וְהוֹצֵאתָ לָהֶם מַיִם מִן־הַסֹּלֶעַ
וְהִשְׁקִיתָ אֶת־הָעֵדָה וְאֶת־בְּעִירָם: סב יֵת חֲטָרָא
וְאִכְנָשׁ יֵת כְּנִשְׁתָּא אֶת וְאַהֲרֹן אֲחִיד וְתַמְלִלֵן עִם
כִּיפָא לְעִינֵיהוֹן וַיִּתֵּן מוֹהִי וְתַפֵּק לְהוֹן מִיָּא מִן
כִּיפָא וְתַשְׁקִי יֵת כְּנִשְׁתָּא וַיֵּת בְּעִירָהוֹן: ט' וַיִּקַּח
מֹשֶׁה אֶת־הַמַּטֶּה מִלִּפְנֵי יְהוָה כַּאֲשֶׁר צֻוְּהוּ:
וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־הַמַּטֶּה מִלִּפְנֵי יְהוָה כַּאֲשֶׁר צֻוְּהוּ:
וַיִּסֵּב מֹשֶׁה יֵת חֲטָרָא מִן גָּדָם יי כִּמָּא דִּי פִקְדָה:
י' וַיִּקְהָלוּ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶת־הַקֹּהֶל אֶל־פְּנֵי הַסֹּלֶעַ
וַיֹּאמְרוּ לָהֶם שְׁמַעוּ־נָא הַמְּרִים הַמִּן־הַסֹּלֶעַ הַזֶּה
נוֹצִיא לָכֶם מַיִם: וַיִּקְהָלוּ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶת־הַקֹּהֶל
אֶל־פְּנֵי הַסֹּלֶעַ וַיֹּאמְרוּ לָהֶם שְׁמַעוּ־נָא הַמְּרִים
הַמִּן־הַסֹּלֶעַ הַזֶּה נוֹצִיא לָכֶם מַיִם: וַאֲכַנְשׁוּ מֹשֶׁה
וְאַהֲרֹן יֵת קֶהֱלָא לְגָדָם כִּיפָא וַאֲמַר לְהוֹן שְׁמַעוּ
כַּעַן סַרְבְּנָא הָמֵן כִּיפָא הָדִין נַפֵּק לְכוּן מִיָּא:
יא וַיֵּרָם מֹשֶׁה אֶת־יָדוֹ וַיַּךְ אֶת־הַסֹּלֶעַ בְּמַטְהוּ
פַּעַמִּים וַיֵּצְאוּ מַיִם רַבִּים וּתְשַׁתְּ הָעֵדָה
וּבְעִירָם: יב וַיֵּרָם מֹשֶׁה אֶת־יָדוֹ וַיַּךְ אֶת־הַסֹּלֶעַ
בְּמַטְהוּ פַּעַמִּים וַיֵּצְאוּ מַיִם רַבִּים וּתְשַׁתְּ הָעֵדָה
וּבְעִירָם: וַאֲרַם מֹשֶׁה יֵת יְדָה וּמַחָא יֵת כִּיפָא
בְּחֲטָרָה תַּרְתִּין זְמַנִּין וַנִּפְּקוּ מִיָּא סְגִיאִי וּשְׁתִּיאַת
כְּנִשְׁתָּא וּבְעִירָהוֹן: ס י' וַיֹּאמְרוּ יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
וְאַל־אַהֲרֹן יַעַן לֹא־הִאֲמַנְתֶּם בִּי לְהַקְדִּישֵׁנִי
לְעִינֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל לָכֵן לֹא תָבִיאוּ אֶת־הַקֹּהֶל

הָיָה אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נָתַתִּי לָהֶם: וַיֹּאמֶר יְהוָה
 אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן יַעַן לֹא־הֶאֱמַנְתֶּם בִּי
 לְהַקְדִּישֵׁנִי לְעֵינֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל לָכֵן לֹא תָבִיאוּ
 אֶת־הַקֹּהֶל הַזֶּה אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נָתַתִּי לָהֶם:
 וַאֲמַר יְיָ לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן חֲלֹף דִּי לֹא הִמַּנְתֶּן
 בְּמִימְרֵי לְקַדְּשׁוֹתִי לְעֵינֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּכֵן לֹא
 תַעֲלֹן יַת קָהֳלָא הַדִּין לֶאֱרָעָא דִּי יְהִיבִית לַהּוֹן:
 יִהְיֶה מִן מְרִיבָה אֲשֶׁר־רָבוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־
 יְהוָה וַיִּקְדָּשׁ בָּם: הִמָּה מִן מְרִיבָה אֲשֶׁר־רָבוּ
 בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־יְהוָה וַיִּקְדָּשׁ בָּם: אַנּוּן מִי מִצּוֹתָא
 דִּי נָצוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל קָדָם יְיָ וְאֶתְקַדַּשׁ בְּהוֹן: ס
 רביעי ד' וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה מַלְאָכִים מִקֹּדֶשׁ אֶל־מִלְכָּד
 אֲדוֹם כֹּה אָמַר אַחִיד יִשְׂרָאֵל אַתָּה יָדַעְתָּ אֵת
 פְּלִיתָתְלָאָה אֲשֶׁר מִצָּאתָנוּ: וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה
 מַלְאָכִים מִקֹּדֶשׁ אֶל־מִלְכָּד אֲדוֹם כֹּה אָמַר אַחִיד
 יִשְׂרָאֵל אַתָּה יָדַעְתָּ אֵת פְּלִיתָתְלָאָה אֲשֶׁר
 מִצָּאתָנוּ: וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה אֶזְרָדִין מֶרְקָם לָנוֹת מִלְכָּא
 דְּאֲדוֹם כְּדָן אָמַר אַחִיד יִשְׂרָאֵל אַתָּה יָדַעְתָּ יַת כָּל
 עֲקָתָא דִּי אֲשַׁכְּחַתְנָא: ט וַיִּרְדּוּ אֲבִלְתֵּינוּ מִצְרִימָה
 וְנָשָׁב בְּמִצְרַיִם יָמִים רַבִּים וַיִּרְעוּ לָנוּ מִצְרַיִם
 וְלֹאֲבִלְתֵּינוּ: וַיִּרְדּוּ אֲבִלְתֵּינוּ מִצְרִימָה וְנָשָׁב בְּמִצְרַיִם
 יָמִים רַבִּים וַיִּרְעוּ לָנוּ מִצְרַיִם וְלֹאֲבִלְתֵּינוּ: וַיַּחֲתוּ
 אֲבִהֶתְנָא לְמִצְרַיִם וַיַּתְכֵּנָא בְּמִצְרַיִם יוֹמִין סְגִיאִין
 וַאֲבִאִישׁוּ לָנָא מִצְרָאִי וְלֹאֲבִהֶתְנָא: ט וַנִּצְעַק אֶל־
 יְהוָה וַיִּשְׁמַע קִלְנוּ וַיִּשְׁלַח מַלְאָךְ וַיִּצְאָנוּ
 מִמִּצְרַיִם וְהִנֵּה אֲנַחְנוּ בְּקֹדֶשׁ עִיר קָצָה גְבוּלָד:
 וַנִּצְעַק אֶל־יְהוָה וַיִּשְׁמַע קִלְנוּ וַיִּשְׁלַח מַלְאָךְ וַיִּצְאָנוּ
 מִמִּצְרַיִם וְהִנֵּה אֲנַחְנוּ בְּקֹדֶשׁ עִיר קָצָה גְבוּלָד:
 וְצִלְיָנָא קָדָם יְיָ וְקָבִיל צְלוֹתְנָא וְשִׁלַּח מַלְאָכָא
 וַאֲפָקְנָא מִמִּצְרַיִם וְהָא אֲנַחְנָא בְּרַקָּם קֶרְתָּא
 דְּבִסְטֶר תַּחוּמָּד: י נַעֲבֹרְהָנָא בְּאַרְצָד לֹא נַעֲבֹר
 בְּשָׂדֶה וּבְכָרֶם וְלֹא נִשְׁתַּה מִן בָּאָר דֶּרֶךְ הַמִּלְכָּד
 גִּלְדָּ לֹא נִשְׁתַּה יָמִין וּשְׂמָאוֹל עַד אֲשֶׁר־נַעֲבֹר
 גְבוּלָד: נַעֲבֹרְהָנָא בְּאַרְצָד לֹא נַעֲבֹר בְּשָׂדֶה

וּבְכָרֶם וְלֹא נִשְׁתַּה מִן בָּאָר דֶּרֶךְ הַמִּלְכָּד גִּלְדָּ לֹא
 נִשְׁתַּה יָמִין וּשְׂמָאוֹל עַד אֲשֶׁר־נַעֲבֹר גְבוּלָד: נַעֲבֹר
 כְּעַן בְּאַרְצָד לֹא נַעֲבֹר בְּחֻקֵּל וּבְכָרֶם וְלֹא נִשְׁתַּה
 מִן גֹּב בְּאַרְח מִלְכָּא גִזֵּל לֹא נִסְטִי לִימִינָא
 וְלִסְמָאלָא עַד דְּנַעֲבֹר תַּחוּמָּד: י וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי
 אֲדוֹם לֹא תַעֲבֹר בִּי פֶן־בַּחֲרֵב אֵצֶא לְקִרְאָתְךָ:
 וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי אֲדוֹם לֹא תַעֲבֹר בִּי פֶן־בַּחֲרֵב אֵצֶא
 לְקִרְאָתְךָ: וַאֲמַר לֵה אֲדוֹמָאָה לֹא תַעֲבֹר בְּתַחוּמֵי
 דִּילְמָא בְּדִקְטָלִין בְּחֻרְבָּא אָפּוֹק לְקַדְּמוּתָד:
 י וַיֹּאמְרוּ אֱלֹהֵי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּמַסְלָה נַעֲלָה
 וְאִם־מִימִיד נִשְׁתַּה אֲנִי וּמִקְנִי וְנָתַתִּי מִכְרָם רַק
 אִין־דְּבֹר בְּרַגְלֵי אַעֲבֹרָה: וַיֹּאמְרוּ אֱלֹהֵי בְנֵי־
 יִשְׂרָאֵל בְּמַסְלָה נַעֲלָה וְאִם־מִימִיד נִשְׁתַּה אֲנִי
 וּמִקְנִי וְנָתַתִּי מִכְרָם רַק אִין־דְּבֹר בְּרַגְלֵי אַעֲבֹרָה:
 וַאֲמַרוּ לֵה בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאַרְח כְּבִישָׁא נִסָּק וְאִם
 מִייד נִשְׁתַּה אֲנָא וּבְעֵינֵי וְאִיִּיב דְּמִיִּהוֹן לַחֹד לִית
 פִּתְגָם דְּבִיש בְּרַגְלֵי אַעֲבֹר: י וַיֹּאמֶר לֹא תַעֲבֹר
 וַיֵּצֵא אֲדוֹם לְקִרְאָתוֹ בְּעָם כְּבֹד וּבִיד חֻזְקָה:
 וַיֹּאמֶר לֹא תַעֲבֹר וַיֵּצֵא אֲדוֹם לְקִרְאָתוֹ בְּעָם כְּבֹד
 וּבִיד חֻזְקָה: וַאֲמַר לֹא תַעֲבֹר וַנִּפְק אֲדוֹמָאָה
 לְקַדְּמוּתָה בְּחִיל רַב וּבִידָא תְּקִיפָא: טא וַיִּמָּאֵן אֶל־
 אֲדוֹם נָתַן אֶת־יִשְׂרָאֵל עֹבֵר בְּגִבְלוֹ וַיִּטּ יִשְׂרָאֵל
 מַעֲלִיו: וַיִּמָּאֵן אֶל־אֲדוֹם נָתַן אֶת־יִשְׂרָאֵל עֹבֵר
 בְּגִבְלוֹ וַיִּטּ יִשְׂרָאֵל מַעֲלִיו: וְסָרִיב אֲדוֹמָאָה שְׂבָק
 יַת יִשְׂרָאֵל לְמַעֲבֹר בְּתַחוּמָה וְסָטָא יִשְׂרָאֵל
 מְלוֹתָה: פ

חמישי כב וַיִּסְעוּ מִקֹּדֶשׁ וַיָּבִיאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל כָּל־
 הָעֵדָה הַזֶּה הַהֵר: וַיִּסְעוּ מִקֹּדֶשׁ וַיָּבִיאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל
 כָּל־הָעֵדָה הַזֶּה הַהֵר: וַיִּנְטְלוּ מֶרְקָם וְאָתוּ בְנֵי
 יִשְׂרָאֵל כָּל כְּנִשְׁתָּא לַהֵר טוּרָא: כג וַיֹּאמֶר יְהוָה
 אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן בְּהֵר הַהֵר עַל־גְּבוּל אֶרֶץ־
 אֲדוֹם לֵאמֹר: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן
 בְּהֵר הַהֵר עַל־גְּבוּל אֶרֶץ־אֲדוֹם לֵאמֹר: וַאֲמַר יְיָ
 לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן בְּהֵר טוּרָא עַל תַּחוּם אֶרְעָא

הַכְּנַעֲנִי מִלֶּדְ-עֶרֶךְ יֹשֵׁב הַנֶּגֶב כִּי בָּא יִשְׂרָאֵל
 דֶּרֶךְ הָאֲתָרִים וַיִּלָּחֶם בְּיִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁבֵּה אֶמְּנוּ
 שָׁבִי: וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי מִלֶּדְ-עֶרֶךְ יֹשֵׁב הַנֶּגֶב כִּי בָּא
 יִשְׂרָאֵל דֶּרֶךְ הָאֲתָרִים וַיִּלָּחֶם בְּיִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁבֵּה אֶמְּנוּ
 שָׁבִי: וַיִּשְׁמַע כְּנַעֲנָה מַלְכָּא דְעֶרֶךְ יָתֵב
 דְּרוּמָא אָרִי אֲתָא יִשְׂרָאֵל אֲרַח מְאֻלְלָא וְאַגְחָ
 קֶרְבָּא בְּיִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁבָּא מִנָּה שְׁבָנָא: בְּיָדֵי יִשְׂרָאֵל
 נָדָר לַיהוָה וַיֹּאמֶר אִם-נָתַן תַּתֵּן אֶת-הָעָם הַזֶּה
 בְּיָדִי וְהִחַרְמָתִי אֶת-עֲרִיָּהֶם: וַיִּדֹּר יִשְׂרָאֵל נָדָר
 לַיהוָה וַיֹּאמֶר אִם-נָתַן תַּתֵּן אֶת-הָעָם הַזֶּה בְּיָדִי
 וְהִחַרְמָתִי אֶת-עֲרִיָּהֶם: וְכִּסּוּ יִשְׂרָאֵל כִּסּוּ קֶדֶם יְיָ
 וַאֲמַר אִם מִמָּסַר תִּמְסַר יְתָ עֲמָא הָדִין בְּיָדִי
 וְאַגְמַר יְתָ קְרוּיָהוֹן: גַּ' וַיִּשְׁמַע יְהוָה בְּקוֹל יִשְׂרָאֵל
 וַיִּתֵּן אֶת-הַכְּנַעֲנִי וַיַּחֲרֹם אֹתָהֶם וְאֶת-עֲרִיָּהֶם
 וַיִּקְרָא שְׁם-הַמָּקוֹם חֲרָמָה: וַיִּשְׁמַע יְהוָה בְּקוֹל
 יִשְׂרָאֵל וַיִּתֵּן אֶת-הַכְּנַעֲנִי וַיַּחֲרֹם אֹתָהֶם וְאֶת-
 עֲרִיָּהֶם וַיִּקְרָא שְׁם-הַמָּקוֹם חֲרָמָה: וְכַבִּיל יְיָ
 צְלוֹתָהּ דְּיִשְׂרָאֵל וּמָסַר יְתָ כְּנַעֲנָה וְגַמְּרָ וַיִּתְּנוּ
 וַיִּתְּנוּ קְרוּיָהוֹן וַיִּקְרָא שְׁמָא דְאַתְרָא חֲרָמָה: פ'
 וַיִּסְעוּ מִהָר הָהָר דֶּרֶךְ יַם-סוּף לְסָבָב אֶת-
 אֶרֶץ אֲדוּם וַתִּקְצַר נַפְשֵׁיהֶם בְּדֶרֶךְ: וַיִּסְעוּ
 מִהָר הָהָר דֶּרֶךְ יַם-סוּף לְסָבָב אֶת-אֶרֶץ אֲדוּם
 וַתִּקְצַר נַפְשֵׁיהֶם בְּדֶרֶךְ: וַיִּטְלוּ מִהָר טוּרָא אֲרַח
 יִמָּא דְסוּף לְאַקְפָּא יְתָ אַרְעָא דְאֲדוּם וַעֲקַת נַפְשָׁא
 דְעֲמָא בְּאַרְחָא: ה' וַיִּדְבֹּר הָעָם בְּאַלְהִים וּבַמֶּשֶׁה
 לְמָה הִעֲלִיתֵנוּ מִמִּצְרַיִם לָמוֹת בְּמִדְבָּר כִּי אֵין
 לָחֶם וְאֵין מַיִם וְנַפְשֵׁנוּ קָצָה בְּלָחֶם הַקָּלָקֶל:
 וַיִּדְבֹּר הָעָם בְּאַלְהִים וּבַמֶּשֶׁה לְמָה הִעֲלִיתֵנוּ
 מִמִּצְרַיִם לָמוֹת בְּמִדְבָּר כִּי אֵין לָחֶם וְאֵין מַיִם
 וְנַפְשֵׁנוּ קָצָה בְּלָחֶם הַקָּלָקֶל: וְאַתְרַעַם עֲמָא
 בְּמִימְרָא דִּי וְעַם מֶשֶׁה נָצוּ לָמָּא אֶסְקִיתוּנָא
 מִמִּצְרַיִם לָמוֹת בְּמִדְבָּרָא אָרִי לִית לַחֲמָא וְלִית
 מֵיָא וְנַפְשָׁנָא עָקַת בְּמִנָּא הָדִין דְּמִיכְלָה קָלִיל:
 וַיִּשְׁלַח יְהוָה בָּעָם אֶת הַנְּחָשִׁים הַשֶּׁרָפִים

דְּאֲדוּם לְמִימְרָא: כ' וַיֹּאסֶף אֶהְרֹן אֶל-עַמּוּי כִּי לֹא
 יָבֹא אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַל
 אֲשֶׁר-מָרִיתֶם אֶת-פִּי לָמִי מְרִיבָה: וַיֹּאסֶף אֶהְרֹן
 אֶל-עַמּוּי כִּי לֹא יָבֹא אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לְבְנֵי
 יִשְׂרָאֵל עַל אֲשֶׁר-מָרִיתֶם אֶת-פִּי לָמִי מְרִיבָה:
 יִתְכַנֵּשׂ אֶהְרֹן לְעַמָּה אָרִי לֹא יִיעוֹל לְאַרְעָא דִּי
 יִהְיִית לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַל דִּי סִרְבְּתוֹן עַל מִימְרֵי
 לָמִי מִצּוֹתָא: כ"ה קַח אֶת-אֶהְרֹן וְאֶת-אַלְעָזָר בְּנֵי
 וְהַעֲלֵ אֹתָם הָר הַהֵר: קַח אֶת-אֶהְרֹן וְאֶת-אַלְעָזָר
 בְּנֵי וְהַעֲלֵ אֹתָם הָר הַהֵר: דְּבַר יְתָ אֶהְרֹן וַיִּתֵּן
 אֶלְעָזָר בְּרָה וְתַסִּיק וְתַהוֹן לְהָר טוּרָא: כ"ו וְהַפְּשֹׁט
 אֶת-אֶהְרֹן אֶת-בְּגָדָיו וְהַלְבַּשְׁתָּם אֶת-אַלְעָזָר
 בְּנֵי וְאֶהְרֹן וַיִּמָּת שָׁם: וְהַפְּשֹׁט אֶת-אֶהְרֹן
 אֶת-בְּגָדָיו וְהַלְבַּשְׁתָּם אֶת-אַלְעָזָר בְּנֵי וְאֶהְרֹן וַיִּמָּת
 שָׁם: וְאַשְׁלַח יְתָ אֶהְרֹן יְתָ לְבוּשׁוֹהִי
 וְתַלְבַּשְׁנוֹן יְתָ אֶלְעָזָר בְּרָה וְאֶהְרֹן יִתְכַנֵּשׂ וַיָּמוּת
 תַּמָּן: כ"ז וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה וַיַּעֲלֵ
 אֶל-הָר הַהֵר לְעֵינֵי פְלִהֲעֵדָה: וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה
 כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה וַיַּעֲלֵ אֶל-הָר הַהֵר לְעֵינֵי
 פְלִהֲעֵדָה: וַעֲבַד מֹשֶׁה כַּמָּא דִּי פָקִיד יְיָ וַיִּסְלִיקוּ
 לְהָר טוּרָא לְעֵינֵי כָל כְּנַשְׁתָּא: כ"ח וַיִּפְשֹׁט מֹשֶׁה
 אֶת-אֶהְרֹן אֶת-בְּגָדָיו וַיִּלְבַּשׂ אֹתָם אֶת-אַלְעָזָר
 בְּנֵי וַיָּמָת אֶהְרֹן שָׁם בְּרָאשׁ הָהָר וַיִּרְדּוּ מֹשֶׁה
 וְאַלְעָזָר מִן-הָהָר: וַיִּפְשֹׁט מֹשֶׁה אֶת-אֶהְרֹן אֶת-
 בְּגָדָיו וַיִּלְבַּשׂ אֹתָם אֶת-אַלְעָזָר בְּנֵי וַיָּמָת אֶהְרֹן
 שָׁם בְּרָאשׁ הָהָר וַיִּרְדּוּ מֹשֶׁה וְאַלְעָזָר מִן-הָהָר:
 וְאַשְׁלַח מֹשֶׁה יְתָ אֶהְרֹן יְתָ לְבוּשׁוֹהִי וְאַלְבִּישׁ
 יְתָהוֹן יְתָ אֶלְעָזָר בְּרָה וַיָּמָת אֶהְרֹן תַּמָּן בְּרִישׁ
 טוּרָא וַנִּחַת מֹשֶׁה וְאַלְעָזָר מִן טוּרָא: כ"ט וַיִּרְאוּ
 פְלִהֲעֵדָה כִּי גֹעַ אֶהְרֹן וַיִּכְּבוּ אֶת-אֶהְרֹן
 שְׁלֹשִׁים יוֹם כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל: וַיִּרְאוּ פְלִהֲעֵדָה
 כִּי גֹעַ אֶהְרֹן וַיִּכְּבוּ אֶת-אֶהְרֹן שְׁלֹשִׁים יוֹם כָּל בֵּית
 יִשְׂרָאֵל: ס' וַחֲזוּ כָל כְּנַשְׁתָּא אָרִי מִית אֶהְרֹן וַכְּבוּ
 יְתָ אֶהְרֹן תַּלְתִּין יוֹמִין כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל: א' וַיִּשְׁמַע

לְרִמְתָּא: כּוּמְכֻמוֹת הָיִא אֲשֶׁר בְּשֶׁדֶה מוֹאֵב
 רֹאשׁ הַפְסָגָה וְנִשְׁקָפָה עַל־פְּנֵי הַיְשִׁימוֹן:
 וּמְכֻמוֹת הָיִא אֲשֶׁר בְּשֶׁדֶה מוֹאֵב רֹאשׁ הַפְסָגָה
 וְנִשְׁקָפָה עַל־פְּנֵי הַיְשִׁימוֹן: וּמִרְמְתָא לַחִילְיָא דִּי
 בְּחֻקְלֵי מוֹאֵב רִישׁ רְמִתָּא וּמִסְתַּכְיָא עַל אִפִּי בֵּית
 יְשִׁימוֹן: פ

שבתי כּא וישלח ישראל מלאכים אל־סיחון מלֶךְ־
 הָאֱמֹרִי לֵאמֹר: וישלח ישראל מלאכים אל־סיחון
 מֶלֶךְ־הָאֱמֹרִי לֵאמֹר: ושלח ישראל אֲנָדִין לְנֹת
 סִיחֹן מֶלֶכָא דְאִמּוֹרָאָה לְמִימֵר: כּב אַעֲבֵרָה
 בְּאַרְצְךָ לֹא נִטְהַל בְּשֶׁדֶה וּבְכֶרֶם לֹא נִשְׁתַּה מִי
 כֹּאֵר בְּדֶרֶךְ הַמֶּלֶךְ גִּלְדָּה עַד אֲשֶׁר־נַעֲבֹר גְּבֻלְךָ:
 אַעֲבֵרָה בְּאַרְצְךָ לֹא נִטְהַל בְּשֶׁדֶה וּבְכֶרֶם לֹא נִשְׁתַּה
 מִי כֹּאֵר בְּדֶרֶךְ הַמֶּלֶךְ גִּלְדָּה עַד אֲשֶׁר־נַעֲבֹר גְּבֻלְךָ:
 אַעֲבֹר בְּאַרְצְךָ לֹא נִסְטִי בְּחֻקְלֵי וּבְכֶרֶם לֹא נִשְׁתִּי
 מִי גֹזַב בְּאַרְחַ מֶלֶכָא גִזַּל עַד דִּי נַעֲבֹר תְּחוּמֶךָ:
 כּג וְלֹא־נָתַן סִיחֹן אֶת־יִשְׂרָאֵל עֹבֵר בְּגֻבְלוֹ
 וַיֹּאמֶר סִיחֹן אֶת־כָּל־עֲמּוֹ וַיֵּצֵא לְקִרְיַת יִשְׂרָאֵל
 הַמִּדְבָּרָה וַיָּבֵא יִהְצֵה וַיִּלְחֶם בְּיִשְׂרָאֵל: וְלֹא־נָתַן
 סִיחֹן אֶת־יִשְׂרָאֵל עֹבֵר בְּגֻבְלוֹ וַיֹּאמֶר סִיחֹן אֶת־
 כָּל־עֲמּוֹ וַיֵּצֵא לְקִרְיַת יִשְׂרָאֵל הַמִּדְבָּרָה וַיָּבֵא
 יִהְצֵה וַיִּלְחֶם בְּיִשְׂרָאֵל: וְלֹא שָׁבַק סִיחֹן יֵת
 יִשְׂרָאֵל לְמַעֲבַר בְּתַחוּמָהּ וּכְנַשׁ סִיחֹן יֵת כָּל עַמָּה
 וּנְפַק לְקַדְמוֹת יִשְׂרָאֵל לְמַדְבָּרָא וְאַתָּא לִיהִן
 וְאַגִּיחַ קְרָבָא בְּיִשְׂרָאֵל: כּד וַיִּפְּחוּ יִשְׂרָאֵל לְפִי־
 חֶרֶב וַיִּירֶשׁ אֶת־אַרְצוֹ מֵאַרְנֵן עַד־יַבֵּל עַד־בְּנֵי
 עַמּוֹן כִּי עָזָה גְּבוּל בְּנֵי עַמּוֹן: וַיִּפְּחוּ יִשְׂרָאֵל
 לְפִי־חֶרֶב וַיִּירֶשׁ אֶת־אַרְצוֹ מֵאַרְנֵן עַד־יַבֵּל עַד־בְּנֵי
 עַמּוֹן כִּי עָזָה גְּבוּל בְּנֵי עַמּוֹן: וּמַחֲהִי יִשְׂרָאֵל
 לְפִתְגָם דְּחֶרֶב וִירֵת יֵת אֶרְעָה מֵאַרְנוֹנָא עַד יַבְקָא
 עַד בְּנֵי עַמּוֹן אֲרִי תְּקִיף תְּחוּמָא דְּבְנֵי עַמּוֹן:
 כּה וַיִּקַּח יִשְׂרָאֵל אֶת כָּל־הָעָרִים הָאֵלֶּה וַיָּשֶׁב
 יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עָרֵי הָאֱמֹרִי בְּחֻשְׁבוֹן וּבְכָל־
 בְּנֵיתֶיהָ: וַיִּקַּח יִשְׂרָאֵל אֶת כָּל־הָעָרִים הָאֵלֶּה וַיָּשֶׁב

יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עָרֵי הָאֱמֹרִי בְּחֻשְׁבוֹן וּבְכָל־בְּנֵיתֶיהָ:
 וַיִּכְבַּשׁ יִשְׂרָאֵל יֵת כָּל קְרוּנָא הָאֵלִין וַיִּתֵּב יִשְׂרָאֵל
 בְּכָל קְרוּי אִמּוֹרָאָה בְּחֻשְׁבוֹן וּבְכָל כְּפָרְנָהָא: כו כִּי
 חֻשְׁבוֹן עִיר סִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי הוּא וְהוּא גִלְחָם
 בְּמֶלֶךְ מוֹאֵב הָרָאשׁוֹן וַיִּקַּח אֶת־כָּל־אַרְצוֹ מִיָּדוֹ
 עַד־אַרְנֵן: כִּי חֻשְׁבוֹן עִיר סִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי הוּא
 וְהוּא גִלְחָם בְּמֶלֶךְ מוֹאֵב הָרָאשׁוֹן וַיִּקַּח אֶת־כָּל־
 אַרְצוֹ מִיָּדוֹ עַד־אַרְנֵן: אֲרִי חֻשְׁבוֹן קִרְתָּא דְּסִיחֹן
 מֶלֶכָא דְאִמּוֹרָאָה הִיא וְהוּא אֲנַח קְרָבָא בְּמֶלֶכָא
 דְּמוֹאֵב קְדַמָּאָה וְנָסִיב יֵת כָּל אֶרְעָה מִיָּדָה עַד
 אֲרֵנוֹן: כּז עַל־כֵּן יֹאמְרוּ הַמְּשֻׁלִּים בְּאוֹ חֻשְׁבוֹן
 תִּבְנֶה וְתִבּוֹנֵן עִיר סִיחֹן: עַל־כֵּן יֹאמְרוּ הַמְּשֻׁלִּים
 בְּאוֹ חֻשְׁבוֹן תִּבְנֶה וְתִבּוֹנֵן עִיר סִיחֹן: עַל כֵּן
 יִימְרוּן מִתְּלִיָּא עוֹלוֹ לְחֻשְׁבוֹן תִּתְבְּנִי וְתִשְׁתַּכְּלַל
 קִרְתָּא דְּסִיחֹן: כּח כִּי־אֵשׁ יֵצֵאָה מִחֻשְׁבוֹן לְהִכָּה
 מִקְרִית סִיחֹן אֲכַלְהָ עַר מוֹאֵב בְּעֻלִּי בְּמוֹת
 אֲרֵנוֹן: כִּי־אֵשׁ יֵצֵאָה מִחֻשְׁבוֹן לְהִכָּה מִקְרִית סִיחֹן
 אֲכַלְהָ עַר מוֹאֵב בְּעֻלִּי בְּמוֹת אֲרֵנוֹן: אֲרִי קִידּוּם
 תְּקִיף כְּאֶשָּׁא נִפְק מִחֻשְׁבוֹן עֹבְדֵי קְרָבָא
 כְּשִׁלְהוּבִיתָא מִקְרִתָּא דְּסִיחֹן קִטִּילוֹ עֲמָא דִּשְׁרוּ
 בְּלַחֲתִית מוֹאֵב כּוּמְרִיא דְּפִלְחִין בֵּית דְּחֻלָּא רְמִתָּא
 דְּאַרְנוֹן: כּט אוּי־לָךְ מוֹאֵב אֲבָדְתָּ עַם־כְּמוֹשׁ נָתַן
 בְּנָיו פְּלִיטָם וּבְנֵיתוֹ בְּשָׁבִית לְמֶלֶךְ אֱמֹרִי סִיחֹן:
 אוּי־לָךְ מוֹאֵב אֲבָדְתָּ עַם־כְּמוֹשׁ נָתַן בְּנָיו פְּלִיטָם
 וּבְנֵיתוֹ בְּשָׁבִית לְמֶלֶךְ אֱמֹרִי סִיחֹן: וַי לְכוּן
 מוֹאֲבָאִי אֲבָדְתוּן עַמָּא דְּפִלְחִין לְכַמוֹשׁ מִסַּר
 בְּנוֹהֵי צִירִין וּבְנֵיתָה בְּשִׁבְיָא לְמֶלֶכָא דְאִמּוֹרָאָה
 סִיחֹן: לו וַיִּירָם אֶבְרַח חֻשְׁבוֹן עַד־דִּיבֵן וְנָשִׁים
 עַד־נֶפֶח אֲשֶׁר עַד־מִידְבָּא: וַיִּירָם אֶבְרַח חֻשְׁבוֹן
 עַד־דִּיבֵן וְנָשִׁים עַד־נֶפֶח אֲשֶׁר עַד־מִידְבָּא: וּמִלְכוֹ
 פִּסְקַת מִחֻשְׁבוֹן עָדָא שׁוֹלְטָן מִדִּיבּוֹן וְצִדְיָאוֹ עַד
 נֶפֶח דְּסִמְיָה עַד מִידְבָּא: לא וַיָּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּאַרְץ
 הָאֱמֹרִי: וַיָּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּאַרְץ הָאֱמֹרִי: וַיִּתֵּב
 יִשְׂרָאֵל בְּאַרְעֵי אִמּוֹרָאָה: לב וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה לְרַגֵּל

אֶת־יַעֲזֹר וַיִּלְכְּדוּ בְּנֵיתָהּ כְּתִיב וַיִּירֶשׁ קְרִי וַיִּזְרַשׁ
אֶת־הָאֲמָרִי אֲשֶׁר־שָׁם: וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה לְרַגֵּל אֶת־
יַעֲזֹר וַיִּלְכְּדוּ בְּנֵיתָהּ וַיִּזְרַשׁ אֶת־הָאֲמָרִי אֲשֶׁר־שָׁם:
וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה לְאֶלְלָא יֵת יַעֲזֹר וּכְבָּשׁוּ כְּפָרְנָהָא
וְתִרְיָךְ יֵת אֲמֹרָאָה דִּי תַמָּן: לֹא וַיִּפְגְּלוּ וַיַּעֲלֹו דְרָךְ
הַבָּשָׂן וַיֵּצֵא עֹוג מִלְךְ־הַבָּשָׂן לְקִרְאָתָם הָּוּא
וּכְל־עֲמֹו לְמַלְחָמָה אֲדָרְעִי: וַיִּפְגְּלוּ וַיַּעֲלֹו דְרָךְ
הַבָּשָׂן וַיֵּצֵא עֹוג מִלְךְ־הַבָּשָׂן לְקִרְאָתָם הָּוּא וּכְל־
עֲמֹו לְמַלְחָמָה אֲדָרְעִי: וְאַחַפְּנִיאוּ וּסְלִיקוּ לְאַרְח
מִתַּנָּן וַיִּפְּק עֹוג מִלְפָּא דְמִתַּנָּן לְקַדְמוּתֵהוּן הָּוּא
וּכְל עֲמָה לְאַחַא קִרְבָּא לְאַדְרַעִי:

וְאֶת־אֶרְצוֹ וְעָשִׂיתָ לוֹ כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתָ לְסִיחֹן מֶלֶךְ
הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר יוֹשֵׁב בְּחֶשְׁבּוֹן: וְאָמַר יי לְמֹשֶׁה
לֹא תִדְחַל מִנֶּה אֲרִי בִידֶךָ מִסְרִית יָתֵה וְיֵת כָּל
עֲמָה וְיֵת אֶרְעָה וְתַעֲבֹד לָהּ כִּמְאֵי דִי עֲבַדְתָּ
לְסִיחֹן מֶלֶכָא דְאֶמּוֹרָא דִי יֵתִב בְּחֶשְׁבּוֹן:
וְיִכּוּ אֹתוֹ וְאֶת־בְּנָיו וְאֶת־כָּל־עַמּוֹ עַד־בִּלְתִּי
הַשְׁאִירֵלּוּ שְׂרִיד וְיִירָשׁוּ אֶת־אֶרְצוֹ: וְיִכּוּ אֹתוֹ
וְאֶת־בְּנָיו וְאֶת־כָּל־עַמּוֹ עַד־בִּלְתִּי הַשְׁאִירֵלּוּ
שְׂרִיד וְיִירָשׁוּ אֶת־אֶרְצוֹ: וּמָחוּ יָתֵה וְיֵת בְּנוֹהֵי
וְיֵת כָּל עֲמָה עַד דְּלֹא אֶשְׁתָּאֵר לָהּ מְשׁוֹזִיב
וְיֵרִיתוּ יֵת אֶרְעָה: אֻיְסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּחֲנוּ
בְּעֶרְבוֹת מוֹאָב מֵעֵבֶר לִירְדֵן יְרֵחוֹ: וַיְסַעּוּ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וַיַּחֲנוּ בְּעֶרְבוֹת מוֹאָב מֵעֵבֶר לִירְדֵן יְרֵחוֹ:
וַנְּטֻלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַשְּׂרוּ בְּמִשְׁרָאָא דְּמוֹאָב
מֵעֵבֶר לִירְדֵן יְרֵחוֹ: ס ס ס

הפטרה לפרשת חוקת בשופטים פרק יא

אֶל־מֶלֶךְ בְּנֵי עַמּוֹן: ^ט וַיֹּאמֶר לוֹ כֹּה אָמַר יִפְתָּח לֹא־לָקַח יִשְׂרָאֵל אֶת־אֶרֶץ מוֹאָב וְאֶת־אֶרֶץ בְּנֵי עַמּוֹן: ^י כִּי בְעֻלּוֹתָם מִמִּצְרַיִם וַיֵּלֶךְ יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבַּר עַד־יַם סוּף וַיָּבֹא קִדְשָׁה: ^{יא} וַיִּשְׁלַח יִשְׂרָאֵל מַלְאָכִים | אֶל־מֶלֶךְ אֲדוֹם לֵאמֹר אֶעֱבְרָה־נָּא בָאֶרֶץ וְלֹא שְׁמַע מֶלֶךְ אֲדוֹם וְגַם אֶל־מֶלֶךְ מוֹאָב שָׁלַח וְלֹא אָבָה וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּקִדְשׁ: ^{יב} וַיֵּלֶךְ בְּמִדְבַּר וַיָּסֹב אֶת־אֶרֶץ אֲדוֹם וְאֶת־אֶרֶץ מוֹאָב וַיָּבֹא מִמִּזְרַח־שָׁמֶשׁ לְאֶרֶץ מוֹאָב וַיַּחֲנוּ בְעֵבֶר אֲרֻנּוֹן וְלֹא־בָאוּ בְּנָבוֹל מוֹאָב כִּי אֲרֻנּוֹן גְּבוּל מוֹאָב: ^{יג} וַיִּשְׁלַח יִשְׂרָאֵל מַלְאָכִים אֶל־סִיחֹן מֶלֶךְ־הָאֱמֹרִי מֶלֶךְ חֲשִׁבוֹן וַיֹּאמֶר לוֹ יִשְׂרָאֵל נִעְבְּרָה־נָּא בָאֶרֶץ עַד־מִקּוּמִי: ^{יד} וְלֹא־הֶאֱמִין סִיחֹן אֶת־יִשְׂרָאֵל עֹבֵר בְּגִבְלוֹ וַיֹּאסֶף סִיחֹן אֶת־כָּל־עַמּוֹ וַיַּחֲנוּ בִּיהָצָה וַיִּלָּחֶם עִם־יִשְׂרָאֵל: ^{טו} וַיִּתֵּן יְהוָה אֱלֹהֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־סִיחֹן וְאֶת־כָּל־עַמּוֹ בְּיַד יִשְׂרָאֵל וַיִּגְבוּ וַיִּירֹשׁ יִשְׂרָאֵל אֶת כָּל־אֶרֶץ הָאֱמֹרִי וַיֵּשֶׁב הָאֶרֶץ הַהִיא: ^{טז} וַיִּירֹשׁוּ אֶת כָּל־גְּבוּל הָאֱמֹרִי מֵאֲרֻנּוֹן וְעַד־הַיַּבֵּק וּמִן־הַמִּדְבָּר וְעַד־הַיַּרְדֵּן: ^{יז} וְעַתָּה יְהוָה | אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הוֹרִישׁ אֶת־הָאֱמֹרִי מִפְּנֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאַתָּה תִּירָשְׁנוּ: ^{יח} הֲלֹא אַתָּה אֲשֶׁר יוֹרִישֶׁנִּי כְּמוֹשׁ אֱלֹהֶיךָ אוֹתוֹ תִּירֹשׁ וְאַתָּה כָּל־אֲשֶׁר הוֹרִישׁ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מִפְּנֵינוּ אוֹתוֹ נִירֹשׁ: ^{יט} וְעַתָּה הַטּוֹב טוֹב אַתָּה מְבַלֵּק בְּנִצְפּוֹר מֶלֶךְ מוֹאָב הַרּוֹב רֹב עִם־יִשְׂרָאֵל אִם־נִלָּחֶם נִלָּחֶם בָּם: ^כ בְּשֶׁבֶת יִשְׂרָאֵל בְּחֲשִׁבוֹן וּבְכַנּוּתִיָּה וּבְכַנּוּתִיָּה וּבְכַל־הָעָרִים אֲשֶׁר עַל־יַדֵּי אֲרֻנּוֹן שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וּמִדּוּעַ לֹא־הִצַּלְתֶּם בְּעַת הַהִיא: ^{כא} וְאַנְכִּי לֹא־חָטָאתִי לָךְ וְאַתָּה עָשִׂה אֵתִי רָעָה לְהִלָּחֶם בִּי יִשְׁפֹּט יְהוָה הַשֹּׁפֵט הַיּוֹם בֵּין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבֵין בְּנֵי עַמּוֹן: ^{כב} וְלֹא שְׁמַע מֶלֶךְ בְּנֵי עַמּוֹן אֶל־דְּבָרֵי יִפְתָּח אֲשֶׁר שָׁלַח אֵלָיו: ^{כג} וַתְּהִי עַל־יִפְתָּח רוּחַ יְהוָה וַיַּעֲבֹר אֶת־הַגִּלְעָד וְאֶת־מְנַשֶּׁה וַיַּעֲבֹר אֶת־מְצַפָּה גִלְעָד וּמִמְצַפָּה גִלְעָד עֹבֵר בְּנֵי עַמּוֹן: ^{כד} וַיִּדָּר יִפְתָּח נָדָר לַיהוָה וַיֹּאמֶר אִם־נָתַן תִּתֵּן אֶת־בְּנֵי עַמּוֹן בְּיָדִי: ^{כה} וַתְּהִי הַיּוֹצֵא אֲשֶׁר יֵצֵא מִדִּלְתִּי בֵּיתִי לְקִרְאָתִי בְּשׁוֹבִי בְּשָׁלוֹם מִבְּנֵי עַמּוֹן וַתְּהִי לַיהוָה וְהַעֲלִיתִיהָ עִוְלָה: ^{כו} וַיַּעֲבֹר יִפְתָּח אֶל־בְּנֵי עַמּוֹן לְהִלָּחֶם בָּם וַיִּתְּנֵם יְהוָה בְּיָדוֹ: ^{כז} וַיִּכּוּם מִעֲרוֹעַר וְעַד־בֶּאֱדָן מִנִּית עֲשָׂרִים עוֹר וְעַד אֲבֵל כְּרָמִים מִכָּה גְדוֹלָה מְאֹד וַיִּכְנְעוּ בְּנֵי עַמּוֹן מִפְּנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

לביט חב"ד, בית הכנסת, לעסק או לחוסד החינוכי
התוכן מתעדכן כל העת, בקטעים רלוונטיים
תוכן מרתק ומותאם לקהל היעד

דמונים ודמויות
JEM ישראלי < did.li/JEM-tv < 03-3883554

לחיות עם הרבי - סביב השעון

וידאו מהרבי ברצף בכל שעות היממה

מבצע מיוחד
לאור חודש:
35% הנחה
לשנה
הראשונה

זמני השבוע

תאריך	עלות השחר		זמן ציטית ותפילין	זריחת החמה	סוף זמן ק"ש	חצות היום והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה	צאת הכוכבים
	לפני 120 ד'	72 ד' לפי הזריחה							
ו', ח' בתמוז	3.04	4.13	4.40	5.47	9.11	12.45	13.21	19:50.4	20.18
ש"ק, ט' בתמוז	3.05	4.14	4.41	5.48	9.11	12.45	13.21	19:50.3	20.18
א', י' בתמוז	3.05	4.14	4.41	5.48	9.11	12.46	13.21	19:50.1	20.18
ב', י"א בתמוז	3.06	4.15	4.42	5.49	9.11	12.46	13.21	19:50.0	20.18
ג', י"ב בתמוז	3.07	4.15	4.42	5.49	9.12	12.46	13.21	19:49.8	20.17
ד', י"ג בתמוז	3.08	4.16	4.43	5.50	9.12	12.46	13.21	19:49.5	20.17
ה', י"ד בתמוז	3.09	4.17	4.44	5.50	9.12	12.46	13.21	19:49.3	20.17
ו', ט"ו בתמוז	3.10	4.18	4.44	5.51	9.13	12.46	13.21	19:49.0	20.16

הזמנים מתייחסים לאזור המרכז. באזור ההרים והעמקים יש שינויים שעשויים להגיע למספר דקות

לוח ללימוד הרמב"ם ח' בתמוז ה'תשפ"ה – ט"ו בתמוז ה'תשפ"ה

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	ח' בתמוז	הל' תרומות.. בפרקים אלו. פרק א-ג.	הל' מכירה פרק יח.	מ"ע קנו. קנט.
ש"ק	ט' בתמוז	פרק ד-ו.	פרק יט.	מל"ת קנד.
א'	י' בתמוז	פרק ז-ט.	פרק כ.	מל"ת קלג. קלד.
ב'	י"א בתמוז	פרק י-יב.	פרק כא.	מל"ת קלה. קלו.
ג'	י"ב בתמוז	פרק יג-טו.	פרק כב.	מל"ת קלז.
ד'	י"ג בתמוז	הל' מעשר.. בפרקים אלו. פרק א-ג.	פרק כג.	מ"ע קכז.
ה'	י"ד בתמוז	פרק ד-ו.	פרק כד.	מ"ע קכז.
ו'	ט"ו בתמוז	פרק ז-ט.	פרק כה.	מ"ע קכז.

זמני הדלקת הנרות

פרשת	ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש
חוקת	19:09	20:30	19:31	20:33	19:22	20:35	19:29	20:30
בלק	19:07	20:29	19:30	20:31	19:20	20:33	19:28	20:29

לזכות אנשי החסד הדגולים
הרה"ח ר' אברהם משה דייטש והרה"ח ר' גבריאל גופין שיחיו
ולע"נ האחים הרה"ח ר' זלמן יודא ור' יוסף יצחק,
בני הרה"ח ר' שלום ישעי' ע"ה דייטש

אנ"ש מוספים בלימוד תורת הרבי ובמבצעים
כהכנה ליום ההילולא ג' תמוז

עמדרו: הכן כלכם

מיזם של 'אגודת חסידי חב"ד'

מופעל ע"י הנהלת מפעלי התורה מבית זענד תלמידי התמימים העולמי

מדווחים

על הספק הלימוד
מתוך הקובץ. וכן על
הוספה במבצע תפילין.

מוסיפים

חיות ואומץ
בכמות ובאיכות
במבצע תפילין.

לומדים

את תורתו
של הרבי מתוך
קובץ הלימוד.

זוכים בהכנה ראויה ליום ההילולא, בקבלת אושר רוחני אמיתי סיפוק ונחת
אישי, והעיקר - לגרום נחת-רוח רב לרבי, ולזרז את התגלותו בגאולה מיד ממנו!

מופעל ע"י:

משתתפים

בתגולה על

**15 כרטיסי
טיסה לרבי.**

בתפילה ובתחנות להשרית שרמחשמות,
ההכנה וההחלשות הטובות לקראת יום ההילולא
- אשר נעדר את לב אנ"ש והתמימים
לחזק את התקשרותם לב"ק ארמו"ר באופן אמין
וחזק, עמוק ופנימי וזרז - ידור עם כל שאר
הפעילות וכו', ידעו שיש עולמות וזכרונות את הכי
להבטת תאוצה האמיתית והשלימה ע"י משיח
עדיין בפועל ממש, ע"י כיום ההילולא ג' תמוז
נחיה כבר עמוק בחזק האוהל ומלכנו בראש

לרישום למיזם:
סרקו את הברקוד
רכז ארצי: 050.2323.846

